

**Alkotmánybíróság**

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[redacted] személyesen – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. § és 29. § valamint 43 § apján az alábbi

**alkotmányjogi panasz indítványt**

terjesztjük elő:

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a [redacted] felpereseknek [redacted] alperes ellen kezesi perköltségkövetelés iránt indított perében meghozott Fővárosi Törvényszék 53.Pf.633.012/2015/6. sz. másodfokú ítélet alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény **I. cikk (3), XV. cikk (1), XXIV. cikk (1), (2), XXV. cikk, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.**

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések:

Fővárosi Törvényszék 53.Pf.633.012/2015/6 sz. másodfokú ítélet

A jogerős 53.Pf.633.012/2015/6 sz. ítéletet 2015. július 21-én vettük át.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

**I. cikk**

**(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.**

**XV. cikk**

**(1) A törvény előtt mindenki egyenlő.** Minden ember jogképes.

**XXIV. cikk**

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	V/ 3242 - 0/2015		
Érkezt:	2015 NOV 16.		
Funkció:	1	Kezelőiroda:	
Melléklet:	1 + 8 db		1

**(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részreahlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.**

(2) Mindenkinnek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során **neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.**

*(Itt megjegyezzük, hogy ez a hatóságokra vonatkozik, ugyanakkor nem találtuk az alaptörvényben a bíróságra vonatkozóan analóg módon, tehát az vagy hiányzik az Alaptörvényből, vagy ha nem akkor kérjük figyelembe venni a tartalmában idevonatkozó törvényt a bíróságok esetére.)*

## **XXV. cikk**

Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy egyedül vagy másokkal együtt, írásban kérelemmel, panasszal vagy javaslattal **forduljon** bármely közhatalmat gyakorló szervhez.

## **XXVIII. cikk**

**(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.**

**(7) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.**

### **3. A közvetlen érintettség kifejtése**

Az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések:

Az elsőfokú bíróság a felperesek kereseti kérelmének helyt adott a 11.P.22.923/2014/5 sz. ítéletében. A másodfokú bíróság megváltoztatta a 11.P.22.923/2014/5 sz. elsőfokú ítéletet és a felperesek keresetét elutasította. A másodfokú bíróság a 53.Pf.633.012/2015/6 sz. másodfokú ítéletével a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától fosztotta meg a felpereseket úgy, hogy több szempontból és sorozatban megszegve a Pp. eljárásjogi szabályait megakadályozta azt, hogy a felperesek megvédjék a megalapozott kereseti kérelmüket másodfokon az alperes fellebbezésével szemben, sőt egyenesen megakadályozta a felpereseket abban, hogy részt vegyenek a másodfokú eljárásban annak ellenére, hogy a fellebbezés - és így a fellebbezési ellenkérelem - az Alkotmányban biztosított perorvoslati (jogorvoslati) jogosultság.

A Kúriához nem fordulhatunk ezért alkotmányjogi panasszal élünk. A bírósághoz fordulás joga azt jelenti, hogy a keresetünket a bíróság tisztességes tárgyaláson érdemben elbírálja, ami az elsőfokú eljárásban meg is történt; nem pedig azt hogy mindezek után a másodfokú bíróság visszaélészerű megfoszt bennünket a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától, így megakadályozva azt, hogy részt vegyünk a másodfokú eljárásban, azaz éljünk az Alkotmányban biztosított perorvoslati jogosultsággal jelen esetben megvédjük azt a törvényes elsőfokú ítéletet, amely helyt adott megalapozott kereseti kérelmünknek.

## PERTÖRTÉNET ÉS TÉNYEK:

### Idézet a másodfokú bíróság elsőfokú ítéletet megváltoztató indoklásából:

*„Hivatkozott továbbá az alperes arra, hogy álláspontja szerint a társasháznak van vagyona, bankszámlája, így a társasház terhelő, jogerősen megítélt perköltség behajtható. Ez a hivatkozás nem jelent mást, mint a Ptk. 274.§-a téves alkalmazására való utalást, miszerint kezesi felelősség alapján csak akkor kötelezhető, ha a követelés a társasháztól nem behajtható (sortartásos kezesség).*

*A másodfokú bíróság ezen fellebbezési indokot találta alaposnak. A társasház tulajdonostársai ugyanis a Tht. 3.§(3) bekezdése értelmében a társasház egészét terhelő kötelezettség teljesítéséért tulajdoni hányaduk szerint felelnek az egyszerű (sortartásos) kezesség szabályai szerint. A Ptk. 274.§(1) bekezdésében szabályozott egyszerű kezesség pedig jelen esetben azt jelenti, hogy a kezes mindaddig megtagadhatja a teljesítést, amíg a követelés a kötelezettől behajtható.*

*A felperesek többször utaltak beadványaikban arra, hogy a társasházzal szemben vezetett végrehajtás (inkasszó) nem vezetett eredményre. Ezt az állítást további végrehajtási iratok csatolása nélkül az elsőfokú bíróság azzal a körülménnyel, hogy a társasháznak nem volt közös képviselője és a perekben ügygondnok képviselte, együttesen tévesen úgy értékelte, hogy felperesek a követelésük társasháztól való behajthatatlanságát igazolták. Mindez azonban nem elegendő a behajthatatlanság kétséget kizáró megállapításához.*

*Az elsőfokú bíróság továbbá figyelmen kívül hagyta a Ptk.274.§(1) bekezdésén alapuló kezesi felelősség mögöttes jellegét, azt, hogy az ezen alapuló marasztalás esetén annak feltüntetése nem hagyható el, hogy a marasztalás csak arra az esetre szól, ha az az eredeti kötelezettől nem behajtható. A felperesek keresetüket nem így terjesztették elő, így az alapos sem lehetett.”*

**A fentiekben idézett másodfokú ítélet indoklásával szemben ismertetjük a tényeket.**

**A felperesek 2013. május 28-án kelt és bíróságra 2013. május 30-án érkeztetett keresetükben többek közt azt adták elő, hogy jogerős ítéletek alapján perköltség címén követelésük áll fenn a társasházzal szemben és azt, hogy „A Tartozást a Társasház a mai napig nem fizette meg, vagyona bankszámlája nincs.” Ellentétben a másodfokú bíróság állításával a felperesek megalapozott keresetet nyújtottak be a bíróságra, amelyet a 2013. május 30-án bíróságon érkeztetett keresetlevelükben a Ptk.274.§(1) bekezdésén alapuló kezesi felelősség mögöttes jellegére hivatkozva az ezen alapuló marasztalás esetén annak feltüntetésével adtak elő azzal, hogy marasztalás csak arra az esetre szól, ha az eredeti kötelezettől a követelés nem behajtható. Lásd. felperesek 2013. május 30-án bíróságon érkeztetett 2013. május 28-án kelt kereseti kérelme.**

A felperesek keresetlevelükhöz F/2 és F/3 alatt csatolták a követelésük alapját képező jogerős ítéleteket valamint F/4 alatt [REDACTED] intézett ügyvédi fizetési felszólításokat a tértívevényekkel és a „nem kereste” jelezéssel visszaérkező küldemények másolatával együtt, amelyek kétséget kizáróan bizonyítják azt, hogy az alperesnek a felperesek jogi képviselője ügyvédi felszólításokat küldött, azonban azokat az alperes nem vette át.

alperes – aki a tulajdoni lap tanúsága szerint 2006. július 21-től tulajdonos volt a társasházban - a 2014. június 23-án kelt, 2014. június 25-én a bírósághoz érkezett 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú fellebbezésében egyben kézbesítési vélelem megdöntése iránti igazolási kérelmében azt nyilatkozta, hogy a társasház nem működött törvényesen, **a társasháznak 2013 nyaráig nem volt bankszámlája, vagyona**, amely jognyilatkozatával megerősítette a felperesek kereseti kérelmében foglaltakat, miszerint a követelés a főkötelezettől fedezet hiányában behajthatatlan volt.

Miután az elsőfokú bíróság az alperes 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú, 2014.06.23-án kelt, 2014.06.25-én a bírósághoz érkezett kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmének, egyben igazolási kérelmének helyt adott a 11. P.21.996/2013/12-es sorszámú ítéletet hatályon kívül helyezte és a keresetlevél és az összes érdemi irat kézbesítésének, az alperes idézésének, a bizonyítási eljárásnak új ügyszámú lajstromozást követő megisméltését rendelte el egyúttal tájékoztatta a feleket arról, hogy: **„Az új ügyszámú eljárás érdemben a jelenlegivel azonos ügynek minősül.”**

**Az alperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg a 11.P.XII.22.923/2014. számra újra lajstromozott per tárgyalásain, továbbá sortartási kifogással nem élt, így alperesi ellenkérelemként az elsőfokú bíróság kizárólag az alperes 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú fellebbezésében egyben kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmében foglaltakat értékelhette.**

Ennek megfelelően, ahogyan azt az elsőfokú bíróság 11.P.XII.22.923/2014/5. sz. ítéletének indoklásában helyesen állapította meg: *az alperes nem cáfolta azt a felperesi állítást, mely szerint az alperesnek vagyona bankszámlája 2013 nyár végéig nem volt, így ezen felperesi nyilatkozatot a bíróság cáfolat hiányában elfogadta. A 2014. március 15-ig hatályban volt 1959. évi IV. tv. (Ptk) 274. §-a szerinti sortartásos kezesi felelősség a későbbi másodfokú ítélet jogerőre emelkedésekor, egyben a követelés esedékességekor 2011. szeptember 19-én beállt, az utólagos változás, a társasház anyagi helyzetének javulása nem hat ki a sortartásos kezesi felelősségre.*

(itt annyit megjegyezzünk, hogy a fent idézett bírósági ítéletben elírás van, mert 2013 helyett az ítéletben 2003 szerepelt tévesen, ezért azt a fenti idézetben javítottuk értelemszerűen 2013 évre.)

Mindezek után a másodfokú bíróság ahelyett, hogy az alperes 11.P.XII.22.923/2014/5. sz. ítéletre benyújtott fellebbezésében foglaltakat értékelte volna fellebbezésként az alperes fellebbezési kérelmén túlterjeszkedett és helytelenül sortartási kifogásként értékelte az alperes 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú, **2014.06.23-án kelt**, 2014.06.25-én a bírósághoz érkezett kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmében, egyben igazolási kérelmében szereplő azon kijelentését, hogy: **„a társasház bankszámláján a közös képviselő tájékoztatása szerint jelenleg mintegy 1.200.000,- Ft található, tehát a társasház rendelkezik vagyonnal.”**

Az alperes fent idézett – a fellebbezési kérelemben már nem is hivatkozott és kizárólag a kézbesítési vélelem megdöntésében szereplő – korábbi kijelentése nem minősül a perben benyújtott alperesi sortartási kifogásnak pusztán azt jelenti, hogy az alperes azt állította 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú, 2014.06.23-án kelt, 2014.06.25-én a bírósághoz érkezett fellebbezésében és kézbesítési vélelem megdöntése iránti igazolási kérelmében, hogy az akkori közös képviselő őt úgy informálta, hogy a társasház **2014. június 23-án már rendelkezett bankszámlával**, és azon ekkor 1.200.000 Ft volt található. **Azonban az nem**

képezi a jelen per tárgyát, hogy a felperesek kereseti kérelmének benyújtását követő több mint egy évvel később volt e- már bankszámlája és azon pénzkészlete a társasháznak túl azon, hogy az alperes bankszámlakivonattal nem bizonyította a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmében foglalt fenti állítását.

A másodfokú bíróság téves ítéletét azzal indokolta, hogy az alperes „*álláspontja szerint a társasháznak van vagyona, bankszámlája, így a társasházat terhelő, jogerősen megítélt perköltség behajtható.*”

A másodfokú bíróság fent idézett téves állásfoglalásával szemben – ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen megállapította - nem annak van jelentősége, hogy a társasház vagyoni helyzete hogyan alakult időben később és hogy a felperesek keresetének benyújtását követő egy évvel későbbi időpontban a társasház már rendelkezett bankszámlával és azon akkor pénzkészlettel - hanem annak, hogy ██████████ alperes álláspontja szerint sem volt bankszámlája és vagyona a társasháznak akkor, amikor a jogosult a követelést a főkötelezettrel szemben megkísérelte behajtani, de az ésszerű időn belül nem vezetett - illetve nem vezethetett – eredményre a behajthatatlanság okán.

Tehát a jelen perben annak van jelentősége, hogy a társasház nem fizette ki a felpereseknek jogerős ítéletekben megítélt perköltségeit az ítéletekben megjelölt 15 napos határidőn belül, továbbá mivel nem volt a társasháznak bankszámlája és bankszámlán pénze, valamint mint főkötelezettnek egyéb forgalomképes vagyona nincs bizonyítja, hogy a követelés behajthatatlan volt a társasháztól fedezet hiányában, amint ezt a felperesek jogi képviselő útján keresetlevelükben a valóságnak megfelelően előadták.

Ennek megfelelően jelen perre nem vonatkoztatható a másodfokú ítélet azon indoklása sem, hogy: „*a kezés mindaddig megtagadhatja a teljesítést, amíg a követelés a kötelezettől behajtható.*”

Tekintve, hogy ██████████ alperes a felperesek állítását nem cáfolta sőt azt megerősítette a 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú, 2014.06.23-án kelt, 2014.06.25-én a bírósághoz érkezett fellebbezésében és kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmében, egyben igazolási kérelmében azzal, hogy kijelentette, hogy a társasháznak 2013 nyara előtt nem volt bankszámlája, és vagyona, így az elsőfokú bíróságnak az új számra lajtromozott megismételt 11.P.XII.22.923/2014 sz. elsőfokú eljárásban is valósnak kellett elfogadnia a felperesi jogi képviselő 2013. május 30-án bíróságra érkeztetett keresetlevelének tartalmát, miszerint a követelés behajthatatlan.

Sortartási kifogás hiányában nem volt arra szükség, hogy a felperesek bizonyítási indítványt nyújtsanak be a bíróságra azon állításaik valóságának igazolására, amit Mayer Rita alperes is elismert. Ezért helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor helyt adott a felperesek keresetének, azaz helyesen járt el, amikor nem szólította fel a felpereseket további bizonyításra miután megállapította a periratok alapján, hogy Mayer Rita alperes a felperesek állítását nem cáfolta. Mindezt egyébiránt ██████████ alperes igazolta a 2015. február 11-én bíróságra érkeztetett 11.P.XII.22.923/2014/6 sz. fellebbezéséhez csatolt az álképviselő által a társasház nevére nyitott OTP bankszámla kivonatával amelyből kiderül, hogy ez egy álszámla, amelynek nincs aláírója tehát rendelkezője és 2013. február 11-én a nyitó egyenlege mínusz 28.195 Ft-ot mutatott, amely OTP felé fennálló tartozás ezen időpontban 600 Ft-al 28.790 Ft-ra emelkedett. Az alperes fellebbezésében csatolt

bankszámlakivonat azt bizonyítja, hogy az álképviselő a társasháznak 28.790 Ft kárt okozott 2013. február 11-ével bezárólag csak azzal, hogy jogtalanul a társasház nevére számlát nyitott majd azt magára hagyta.

**Az alperes ezen bankszámla kivonat bíróságra való benyújtásával tehát csak megerősítette, egyben igazolta a felperesek keresetében foglaltakat miszerint nem volt a társasháznak bankszámlája és bankszámlán pénzeszköze.**

A felperesek 2015. június 15. napján bíróságra érkeztetett fellebbezési ellenkérelmükben - lásd 5. és 8. pont - pedig leírták, hogy [REDACTED] alperes nem működött együtt sem az álképviselővel, sem a 2005. július 24-én három évre megválasztott közös képviselővel, még a saját víz- és csatornafogyasztását sem fizette ki továbbá, hogy a 11.P.XII.22.923/2014/5 sz. elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésében hivatkozott OTP bankszámlát a társasház nevére egy álképviselő nyitotta.

Idézet a felperesek fellebbezési ellenkérelméből:

„5. [REDACTED] sem a 2005. július 1-én megválasztott álképviselővel, sem pedig a 2005. július 24-én megválasztott társasházi közös képviselővel sem kívánt együttműködni, sőt még a lakása mellékmérőjén mért fogyasztását sem fizette meg, de még az általa bediktált adatok alapján részére kiszámlázott víz- és csatornadíjakat sem volt hajlandó határidőben megfizetni a Díjbeszedő Zrt-nek.”

„8. A teljesség kedvéért itt megjegyezzük, hogy [REDACTED] hamis állításával szemben a társasháznak nem volt bankszámlája. [REDACTED] által itt hivatkozott OTP számlát egy álképviselő nyitotta és ennek az álképviselőnek volt egyedüli rendelkezési joga ezen álszámla felett. A [REDACTED] által hivatkozott perben az álképviselő tanukénti meghallgatása során derült fény arra, hogy az álképviselő az álszámlára egyes tulajdonosoktól pénzt gyűjtött be, és ezen álszámláról pénzt emelt le, mint az álszámla felett egyedüli rendelkező, majd ezt az álszámlát magára hagyta rendelkező nélkül és a társasház általa évekig jogtalanul begyűjtött egyéb iratait sem adta át a társasháznak. Az álképviselőtől semmiféle elszámolást a társasház közgyűlése nem fogadott el, így hamis jelen per alperesének [REDACTED] azon állítása is, hogy bármiféle közös költség tartozása állna fenn a felpereseknek a társasházzal szemben.”

Egyébiránt arról, hogy a társasház nevében 2009 és 2013 év között volt egy álszámla, amelynek nem volt aláírója, és amely fölött senkinek nem rendelkezett - így azon éveken keresztül számlavezetési díjterhelések halmozódtak fel - a felperesek a 2013. október 17-ei közgyűlés jegyzőkönyvéből értesültek, amelynek 4. sz. napirendi pontja alatt a 2015. július 1-én megválasztott közös képviselő az alábbiakról tájékoztatta a tulajdonosokat, így a felperesi tulajdonosokat is:

„4. napirendi pont A közös képviselő elmondja, hogy díjmentesen megkapta az OTP banktól a társasház már bezárt számlájának kivonatait évekre visszamenőleg. A kivonatokat csak számlavezetési díj terhelések vannak, más kifizetés vagy befizetés nem történt.”

[REDACTED] alperes a 2013. október 17-ei közgyűlésen meghatalmazott útján, mint tulajdonos képviseltette magát, így tisztában van azzal, hogy az OTP számla, amelynek 2013. február 11-ei bankszámlakivonatát 11.P.XII.22.923/2014/6 sz. fellebbezéséhez csatolta egy álszámla - amivel kifejezetten kárt okozott a társasháznak az álképviselő - így az a jelen perben nem bír jelentőséggel, mert az nem azt igazolja, hogy a társasháznak volt bankszámlája és azon pénzeszköze, hanem pontosan fordítva. **A társasház nevében volt egy álszámla, ami fölött**

senki nem rendelkezett ezért azon éveken keresztül számlavezetési díjtarozások halmozódtak fel és így annak folyamatosan mínuszban volt az egyenlege, 2013. február 11-én már 28.790 Ft tartozást mutatott az OTP felé, amint azt az alperes 11.P.XII.22.923/2014/6 sz. fellebbezéséhez csatolt 2013. február 11-ei bankszámlakivonattal igazolta.

Az alperes pereskedése rosszhiszemű volt, mert 7 éven keresztül, amíg a mfsz. 4. sz. albetét tulajdonosa volt a társasház felmerült költségeinek tulajdoni hányad szerint öt terhelő részét nem fizette sem abban az időben, amikor itt lakott, sem abban az időben, amikor bérlőknek adta ki lakását miközben tudta, hogy a társasháznak nincs bankszámlája és pénzeszköze, így bankszámlára sem fizetett közös költséget, majd miután ajándékozás útján 100%-ban a mfsz. 4. albetét tulajdonosa lett és 2013 második félévétől már lett bankszámlája a társasháznak és közgyűlési határozatban a 2013 év második félévére havi 30.000 Ft közös költség került megállapításra egyedül [REDACTED] nem tett eleget a tulajdonosi fizetési kötelezettségeinek. Az alperes a jelen perben ugyanakkor vádaskodik és a felperesi tulajdonosokat rágalmazza, akik éveken keresztül közvetlenül kifizették a társasház elektromos fogyasztásának, valamint az azonnali hibaelhárítási és helyreállítási munkáinak számláit is, amely megelőlegezett költségeket a társasház többi tulajdonosa – így [REDACTED] alperes – mind a mai napig sem térített meg számukra, ezért a felperesek most ismét fizetési meghagyás benyújtására kényszerültek.

Továbbá álláspontunk szerint a másodfokú bíróság téves ítéletének indoklásában jogszabályhely megjelölése nélkül egy olyan rendelkezésnek való meg nem felelésre hivatkozik - amikor az elsőfokú bíróságot marasztalja - amely a jelen perben nem alkalmazható.

Ugyanis a másodfokú bíróság téves álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság nem követelhetette meg a felperesektől, hogy azok igazolják, hogy végrehajtást eszközöltek a kötelezett vagyonára, de annak során a követelés nem nyert kielégítést, mert ilyen kötelezettség csak a 2014. március 31-től kötött kártalanító kezességre vonatkozó megállapodások esetén van, amelyekre az Új Ptk. vonatkozó része kifejezetten előírja, hogy:

(6:421. §). Kártalanító kezesség esetén a kezes mindaddig megtagadhatja a teljesítést, amíg a jogosult nem bizonyítja, hogy végrehajtást eszközölt a kötelezett vagyonára, de annak során a követelés nem nyert kielégítést.”

Tehát az elsőfokú bíróság nem hibázott, hanem a jelen perre vonatkozóan a 2013. május 30-án benyújtott kereset időpontjában hatályos törvényeket alkalmazta a sortartásos kezesség esetére és az alperes sortartási kifogásának a hiányában hozta meg helyes döntését.

Tehát az elsőfokú bíróság a jelen perben sortartásos kezesség ügyében döntött az arra vonatkozó hatályos törvényi rendelkezések alkalmazásával, a másodfokú bíróság azonban hatályon kívül helyezte a helyesen eljáró elsőfokú bíróság megalapozott ítéletét, és egy törvénytörő ítéletet hozott, indoklása szerint olyan rendelkezéseket alkalmazva, amelyek a 2014. március 31-től kötött kártalanító kezességre vonatkozó szerződések esetén hatályosak.

A másodfokú bíróság ítélete azért is iratellenes és így törvénytörő mert az alperes, mint hét éven keresztül a társasház mfsz. 4. albetét tulajdonosa tudott arról, hogy a felperesek

végrehajtóhoz fordultak, de a végrehajtás és az inkasszó nem vezetett eredményre és arról is, hogy a társasháznak nem volt bankszámlája és bankszámlán pénzeszköze és egyéb forgalomképes vagyona sem, ezért a felperesek keresetében és beadványaiban és azok mellékleteiben erre vonatkozó állításokat nem cáfolta.

Téved a másodfokú bíróság abban is, hogy nincs annak jelentősége, hogy a társasháznak nem volt közös képviselője ugyanis a felperesek követelésük behajtása érdekében - közös képviselő hiányában - nem tudtak mást tenni, minthogy az egyes tulajdonosoknak küldtek a tartozás behajthatatlanságára és a sortartásos kezességre hivatkozással ügyvédi felszólító leveleket kérve, hogy az egyes tulajdonosok a tartozás rájuk eső részét közvetlenül fizessék meg nekik. A felperesek tehát pontosan, hogy szabályosan jártak el, amikor a kezeseket informálták arról, hogy a főkötelezetten nem tudják behajtani a követelésüket és ezért felkérték a 7 kezest, hogy azok fizessék meg nekik közvetlenül a tartozás rájuk eső részét. Nyilvánvaló, hogy amennyiben a tartozás behajtható lett volna a főkötelezettől, akkor a felperesek nem szántak volna arra külön időt és költséget, hogy azt összesen 7 (azaz hét) sortartásos kezestől azok tulajdoni hányada arányában és egyenként hajtsák be, a jogosult felpereseknek nem állt érdekében az sem, hogy 5 sortartásos kezessel szemben fizetési meghagyás útján - amely két esetben perré alakult - próbálják behajtani a tartozást, azonban erre kényszerültek mivel a tartozás a főkötelezetten behajthatatlan volt fedezet hiányában. Amint azt a felperesek előadták a másodfokú bíróságra megküldött felperesi ellenkérelemben is: az ügyvédi felszólító levélre vagy az azt követő fizetési meghagyásra, vagy bírósági jogerős ítéletre már mindegyik tulajdonos kifizette önként a tartozás rá eső részét, kivéve a mfsz. 4. albetét akkori tulajdonosait, azaz [REDACTED] csakúgy, mint jelen per alperese [REDACTED] a fizetési meghagyás ellen kézbesítési vélelmet nyújtott be, ami azonban [REDACTED] esetében már a közjegyző által elutasítást nyert, így a másodfokú bíróság 67.Pfv.636.935/2013/3. sz. 2013. november 5-én kelt végzésével jogerőre emelkedett a közjegyzői határozat és a bíróság jogerősen kötelezte [REDACTED] felperesek felé fennálló tartozásának a megfizetésére. [REDACTED] Belane azonban a jogerős határozatra sem fizette ki mind a mai napig sem a felperesek felé fennálló tartozását, így a felperesek kénytelenek voltak végrehajtóhoz fordulni vele szemben.

Tehát a mfsz. 4. albetét tulajdonosai adtak okot fizetési meghagyás velük szemben való benyújtására, valamint az ő kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmük illetve ellentmondásuk folytán került sor perekre. Így a felpereseknek költségei merültek fel [REDACTED] alperes tartozásának behajtása érdekében mind a fizetési meghagyási eljárás mind pedig a polgári peres eljárás során, amelyeket a fizetési meghagyásra és a perre okot adó károkozó kötelezett [REDACTED] alperes köteles megtéríteni a felpereseknek. Tehát [REDACTED] szemben fennálló felperesi töke- és kamat-követelésen túl [REDACTED] alperes köteles megtéríteni a felperesek mindazon költségét, amelyek a fizetési meghagyási és a polgári peres eljárás során felmerültek, mert mindezt ő okozta.

Felpereseket kár nem érheti azért, ha [REDACTED] hibás címet közölt a kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló kérelmében a közjegyzővel, valamint ha a címe hibásan volt nyilvántartva a földhivatalnál mialatt tulajdonos volt, továbbá azért sem ha a kézbesítési vélelme megdöntésére irányuló kérelme és az ügy perré alakulása közötti időben a lakcíme megváltozott, valamint azért sem ha a bíróság bármiféle hibát elkövetett a 11.P.21.996/2013. sz. perben [REDACTED] idézéseinek során. Amennyiben a bíróság nem kézbesítette [REDACTED] alperesnek szabályosan az idézéseket és ezért fogadta el a kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló kérelmét és lajstromozta új ügyszámra illetve tárgyalta új ügyszámon tovább ezt követően az ügyet akkor a bíróság adminisztratív hibái nem okozhatnak kárt a



**felpereseknek.** A később új 11.P.XII.22.923/2014 ügyszámra lajstromozott és megismételt eljárás a felperesek 2013. május 30-án bíróságra érkeztetett keresetlevelével indult a 11.P.21.996/2013. számon, így az ugyanazon ügynek minősül, tehát a felperesek keresetindításának időpontja számít – és azon belül is különösen a fizetési meghagyás benyújtásának időpontja - és a felperesek mindkét elsőfokú eljárásban felmerült perköltségét a perre okot adó alperes köteles megtéríteni. **Amennyiben a bíróság hibázott akkor azt az alperes érvényesítse a bírósággal szemben és őt kártalanítsa a bíróság, de ehhez a felpereseknek - akik megalapozott kereseti kérelmüket 2013. május 30-án benyújtották a bíróságra, a kereseti illetéket lerótták és kifizették az ügyben felmerült ügyvédi munkadíjat - semmi köze nincsen.**

██████████ alperes a 11.P.XII.22.923/2014/6 sz. fellebbezésében foglalt hamis állításait a másodfokú bíróság sem fogadta el, a felperesek pedig megalapozott keresetüket mind az elsőfokú eljárásokban, mind pedig a másodfokú eljárásban benyújtott fellebbezési ellenkérelmükben megvédték.

Tekintve, hogy a társasháznak nem volt bankszámlája és azon pénzeszköze, amit ██████████ alperes 2015. február 10-én kelt 11.P.XII.22.923/2014/6 sz. fellebbezésében sem említi, hanem egyenesen okirattal igazolt ezért különösen törvénysértő a másodfokú bíróság ítélete, mert az iratellenes. Az, hogy a társasháznak nem volt vagyona, pénzkészlete köztudomású volt a tulajdonosok körében. Ennek megfelelően amennyiben ██████████ alperes - aki hét éven keresztül volt a társasházban tulajdonos és ilyen minőségében ezen idő alatt mindvégig tisztában volt a társasház vagyoni helyzetével - legjobb tudomása ellenére mégis hamisan azt állította volna a jelen perben, hogy a felperesek követelése a főkötelezett társasházzal szemben behajtható volt azzal kimerítette volna a hamis tanúzás perbenszalás tényállását, ami ellen a felperesek felléptek volna. Idézzük egy másik tulajdonossal ██████████ szemben indított per jogerős ítéletének indoklását, amely szintén igazolja ██████████ alperes állítását miszerint a perbeli társasháznak nem volt vagyona, pénzkészlete:

Idézet a 4. P.XII.21748.2013/4. 2013. június 20 napján kelt, és a 4.P.XII.21748/2013/6. sorszámú 2013. október. 4. napján jogerőre emelkedett ítéletből ██████████ perben alperes tulajdonossal szemben: „Az alperes csak arra tekintettel tagadhatná meg a teljesítését, hogy a követelés a kötelezettől, tehát a társasháztól behajtható, azonban ő maga sem vitatta azt a tényt, hogy a perbeli társasháznak nincsen vagyona, pénzkészlete.”

A másodfokú bíróság téves ítéleti indoklásával szemben semmi köze nincs a jelen ügyhöz annak, hogy 2013 év júliusában a társasház bankszámlát nyitott és 2014 évben már volt bankszámlája és azon pénzeszköze túl azon, hogy a másodfokú bíróságnak nem állt jogában elfogadni az alperes, mint egy volt tulajdonos arra vonatkozó állítását, hogy egy évvel azt követően, hogy az a lakását eladta a társasház bankszámláján mennyi pénz volt szerinte.

██████████ alperes a 2014. június 25-én bíróságra érkeztetett 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú fellebbezésében nem adta elő, hogy a társasház 2013 nyarán mely banknál és mikor nyitott bankszámlát, valamint nem igazolta azon állítását sem, hogy 2014. június 23-án kelt fellebbezése idején 1.200.000 Ft volt a társasház bankszámláján. Egyébiránt az alperes azon állítása arról, hogy a közös képviselő a társasház bankszámlájának 2014. június 23-ai egyenlegéről őt - mint volt tulajdonost, aki 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú fellebbezésében foglalt állítása szerint is már egy évvel korábban 2013 júliusában eladta a lakását - tájékoztatta nem életszerű. Itt jegyezzük meg azt, hogy a közös képviselő még a 2014 rendes

éves közgyűlés meghívójában sem tájékoztatta a társasház tulajdonosait a társasház bankszámlájának 2014 évi egyenlegéről, de itt ismét kihangsúlyozzuk, hogy a társasház 2014 évi bankszámla egyenlegének állása a jelen perben nem bír jelentőséggel túl azon, hogy erre vonatkozó állításai [REDACTED] fellebbezésében nem bizonyította.

Így nem lehet ismeretes a másodfokú bíróság előtt az sem, hogy a felperesi kereset benyújtását követő egy évvel későbbi időpontban volt e- már bankszámlája a társasháznak és azon egy adott időpontban mennyi pénzeszköz volt fellelhető túl azon, hogy mindez nem bír jelentőséggel jelen perben, amelyben a felperesek 2013. május 30-án nyújtották be kereseti kérelmüket a bíróságra azzal, hogy követelésük a főkötelezettel szemben behajthatatlan fedezet hiányában, fenntartva a 2013. február 18-ai Fizetési meghagyásban foglaltakat.

[REDACTED] alperes a 11.P.21.996/2013/13-as sorszámú fellebbezésében tehát azt állította, hogy 2013 nyarát megelőzően a társasháznak nem volt vagyona, bankszámlája. Majd [REDACTED] alperes a 2015. február 10-én kelt 11.P.XII.22.923/2014/6. sorszámú fellebbezésében csatolt OTP bankszámla kivonattal bizonyította, hogy 2013. február 11-én az álszámlának mínusz 28.790 Ft volt az egyenlege az OTP felé fennálló tartozás okán, mert az álképviselő törvénysértő módon a társasház nevére bankszámlát nyitott, majd azt magára hagyta, így több évi bankköltséget halmozott fel ezzel kárt okozva a társasháznak. Összességében tehát [REDACTED] alperes nem cáfolta, hanem ellenkezőleg kétséget kizáróan bizonyította azt, hogy a társasháznak nem volt bankszámlája és bankszámlán pénzeszköze, az OTP álszámla pedig szintén csak tartozást mutatott 7 (azaz hét) nappal azt megelőzően, hogy a felperesek 2013. február 18-án Fizetési Meghagyást nyújtottak be [REDACTED] sortartási kezesi felelősségére hivatkozva, amely fizetési meghagyás [REDACTED] ellentmondása okán perré alakult, amelyben felperesek 2013. május 30-án nyújtották be keresetüket a bíróságra.

A törvényi rendelkezéseknek megfelelően 2014. november 12-én a II. és a III. r. felperes meghatalmazást adott az I. r. felpereseknek arra, hogy „a 11.P.22.923/2014/2 sz. perben” őket képviselje, az I. r. felperes pedig meghatalmazta [REDACTED] Ügyvédi irodát, hogy a BKKB előtt –szükség esetén másodfokú és végrehajtási eljárásban is – felperesként [REDACTED] alperessel szemben a 11.P.22.923/2014/2 sz. perben az Ügyvédi Törvényben meghatározott jogkörrel” őt képviselje. „A megbízási díj tárgyalásonként 30.000,- Ft + ÁFA összeg.”

Tehát az ügyvédi meghatalmazást I. r. felperes a saját nevében egyes szám első személyben fogalmazva adta a fent megnevezett jogi képviselőnek és azt egyedül ő írta alá azzal, hogy a meghatalmazásban egyben magát a II. és III. r. felperesek meghatalmazottjaként feltüntette. Ez azonban semmiképpen sem jelenti azt, hogy a II. és III. r. felperesek I. r. felpereseknek adott meghatalmazása hatálytalan volna, csupán azt jelenti, hogy az I. r. felperes szintén gondoskodott a saját helyettesítéséről – úgyis, mint I. r. felperes és úgy is, mint a II. és a III. r. felperesek meghatalmazottja – mégpedig oly módon, hogy jogi képviselőt bízott meg a saját és a másik két általa is képviselt felperes érdekeinek védelme és jogai érvényre juttatásának elősegítése érdekében.

A csatolt felperesi meghatalmazások ellenére tehát a másodfokú bíróság megsértette a II. és III. r. felperesek alaptörvényben biztosított bírósághoz fordulási jogát azzal, hogy őket nem tájékoztatta arról, hogy a 11.P.22.923/2014/5 számú ítélet ellen az alperes fellebbezést nyújtott be, amely fellebbezését a másodfokú bíróság befogadott és úgy döntött, hogy az elsőfokú ítéletet másodfokú eljárásban felülbírálja. A másodfokú bíróság tehát úgy folytatott le másodfokú eljárást és hozta meg a 53.Pf.633.012/2015/6. sz. ügydöntő ítéletét, hogy a II. és III. r. felperesek Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogát megsértette ugyanis a II. és III. r. felpereseket nem tájékoztatta - sem közvetlenül sem pedig az elsőfokú eljárásban meghatalmazott képviselőjük az I. r. felperes útján - a másodfokú eljárásról.

Az 53.Pf.633.012/2015/2. számú végzést és az alperes fellebbezését a másodfokú bíróság nem küldte meg a II. r. és a III. r. felperesnek sem közvetlenül, sem pedig az általuk meghatalmazott képviselőjük - az I. r. felperes - útján. Ezért véletlenül és csak 2015. június 5-én jutott a felperesek tudomására, hogy az alperes ellen eredetileg 11.P.XII.21.996/2014/2013 számon indult perben - amelyet később a bíróság 11.P.22.923/2014 számra újra lajstromozott - a 11.P.22.923/2014 sz. perben meghatalmazott [REDACTED] ügyvédi iroda sem informálta az I. r. felperest arról, hogy az alperes fellebbezést nyújtott be az elsőfokú bíróság 11.P.22.923/2014/5 sz. ítéletével szemben. Ezért a felperesek soron kívüli elbírálást kérve az 53.Pf.633.012/2015 számú ügygel kapcsolatban 2015. június 5-én kelt, a kezelő irodán 2015. június 8-án érkezett - kérelmet nyújtottak be a Fővárosi Törvényszékre.

2015. június 8-án sikerült az I. r. felperesnek kapcsolatba lépnie a jogi képviselővel, aki elmondta, hogy valóban nem tájékoztatta az I. r. felperest az 53.Pf.633.012/2015/2. számú végzésről és az ahhoz csatolt fellebbezésről és mindezt nem küldte meg részére, de egyfelől a 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzés kézhezvételét követően 15 nap határidő hosszabbítást kért - amire válasz még nem érkezett a Fővárosi Törvényszéktől - másfelől az 53.Pf.633.012/2015/2. számú végzést és a fellebbezést a Fővárosi Törvényszék köteles lett volna megküldeni az I. r. felperesnek is, akit a perbeli képviseletükkel a II. és III. r. felperesek közvetlenül meghatalmaztak.

Fentieknek megfelelően a felperesek és a jogi képviselő megállapították, hogy a felperesek a végzésben szereplő felhívások teljesítésével és így a fellebbezési ellenkérelmükkel valamint a felfüggesztés elutasításának és a tárgyalás megtartásának kérésével nem késték el, hiszen a jogi képviselő 15 napos határidő hosszabbítási kérelmére a végzés még 2015. június 8. napjáig sem érkezett meg, továbbá megállapodtak abban, hogy **a jogi képviselő**

- **2015. június 11-én átadja az iratokat,**
- **a végzés kézhezvételét követően mindhárom felperes nevében benyújtja a fellebbezési ellenkérelmet és kéri a felfüggesztés elutasítását valamint tárgyalás tartását** különös tekintettel arra is, hogy a másodfokú bíróság az I. r. felperesnek - mint a II. és III. r. felperesek közvetlen meghatalmazottjának - nem küldte meg az 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzést és a fellebbezést, egyúttal

- **bejelenti** a másodfokú bíróságon, hogy: **„az ügyvédi megbízásom 2015. június 5-én megszűnt – ügyfelem felmondása alapján - azonban az ügyvédi törvény értelmében, az ügy halaszthatatlan voltára és ügyfelem kifejezett utasítására - figyelemmel arra is, hogy az iratátadásra 2015. június 11-én került sor részemről, így a felperesek még nem juthattak abba a pozícióba, hogy új ügyvédet bízzanak meg - a felmondást követő 15 napon belül még köteles vagyok a felperesek érdekében és képviselőikben szükség szerint eljárni.”**

Miután a jogi képviselő 2015. június 10-én átvette az 53.Pf.633.012/2015/3-I számú végzést és 2015. június 11-én átadta I. r. felperesnek az iratokat, a felperesek 2015. június 12-én jogi képviselőjükkel közösen elkészítették a fellebbezési ellenkérelmüket, amelyet a jogi képviselő 2015. június 12-én megküldött a Fővárosi Törvényszék kezelőirodájának 354-6040 fax számára, valamint arra a 354-6043 számú fax számra, amelyet az 53-as tanács úgy adott meg az I. r. felperes telefoni érdeklődésére, mint a Fővárosi Törvényszék elnökségének a fax számát. A felperesek fellebbezési ellenkérelmét a kezelőiroda 2015. június 15. napján – azaz a végzésben megadott 3 napos határidőn belül – a határidő utolsó napján érkezett figyelemmel a hétvégi munkaszüneti napokra is.

Az I. r. felperes 2015. június 15-én beadványt intézett a Fővárosi Törvényszék Polgári Kollégiumvezetőjéhez csatolva a felperesek 2015. június 5-én kelt határidő hosszabbítási kérelmét (amelynek az elbírálását felperesek a másodfokú tanácstól soron kívül kérték), valamint az 53.Pf.633.012/2015/3-I. sz. végzést és a felperesek jogi képviselőjük útján már benyújtott fellebbezési ellenkérelmét. A felperesek kérelmére 2015. július 1-én kelt 2015.EI.III.N.148/3. iktatószámú tájékoztató levél érkezett a Fővárosi Törvényszék Polgári Kollégiumának felkért Kollégiumvezető-helyettesétől, amivel a felperesek nem értenek egyet. A bíróság a periratokat köteles megküldeni minden egyes felperesnek, illetve amennyiben a felperesek meghatalmazott útján járnak el úgy a felperesek mindegyik perbeli meghatalmazottjának. A perben a II. és III. r. felperes meghatalmazottja elsősorban az I. r. felperes volt, akit pertársai közvetlenül bíztak meg perbeli képviselőjükkel, ennek megfelelően a másodfokú bíróság köteles lett volna az I. r. felperesnek is megküldeni az 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzését és az alperes fellebbezését. A másodfokú bíróságnak nincs arra jogköre, hogy diszkriminatív módon eldöntse, hogy a perbeli meghatalmazottak melyikének küldi meg és melyikének nem küldi meg a periratokat, főként pedig azokat a végzéseit, amelyekre a felpereseknek illetve azok meghatalmazottainak kell határidőben nyilatkozniuk. A II. és III. r. felperes közvetlenül az I. r. felperest bízták meg perbeli képviselőjükkel, így a másodfokú bíróság a II. és III. r. felperesek közvetlen meghatalmazottjának is köteles lett volna megküldeni a periratokat és végzéseit, mert a II. és III. r. felperesek perbeli képviselőikről így rendelkeztek.

Azzal, hogy az I. r. felperes jogi képviselőt bízott meg nem azt jelenti, hogy a meghatalmazása a II. és III. r. felperes perbeli képviselője szempontjából hatályát veszítette volna. Ellenkezőleg azt jelenti, hogy a II. és III. r. felperesek meghatalmazták egyszer az I. r. felperest a perbeli képviselőjükkel, másfelől az általuk meghatalmazott I. r. felperes jogi képviselőt is meghatalmazott a II. és III. r. felpereseknek a perben két meghatalmazottja lett, egyfelől közvetlenül a pertársuk, másfelől közvetve a pertársuk által meghatalmazott jogi képviselő. Amint azt a 66. § (2) kimondja, „több személy részére adott meghatalmazás esetében a felet a meghatalmazottak bármelyike képviselheti, egy-egy perbeli cselekménynél azonban csak egyikük járhat el.” Azonban ahhoz, hogy a fél élhessen ezzel a törvényben biztosított jogával a bíróság köteles a fél mindegyik meghatalmazottjának megküldeni a periratokat, különös tekintettel a határidőhöz kötött végzésekre. Jelen perben a bírósághoz fordulás joga a II. és III. r. felperesek esetében tehát már azáltal is sérült, hogy az általuk meghatalmazott I. r. felperesnek a bíróság nem küldte meg az alperes fellebbezését és

a másodfokú bíróság végzését arról, hogy az alperes fellebbezését befogadta és az elsőfokú ítéletet másodfokú eljárásban tanácsülésen kívánja felülbírálni. Ugyanakkor az I. r. felperes által meghatalmazott jogi képviselő sem tájékoztatta erről az I. r. felperest, akinek így elsősorban a másodfokú bíróság másodsorban a jogi képviselő mulasztása okán nem volt módjában a II. és III. r. felpereseket a perben, mint meghatalmazott képviselni.

Itt megjegyzendő, hogy azáltal, hogy a perben az I. r. felperes is, mint meghatalmazott szerepelt felperesek számára ez a felperesi rendelkezés a további biztosítékot jelentett arra, hogy mindenképpen értesüljenek a perbeli cselekményekről – azaz akkor is, ha az I. r. felperes által közvetlenül megbízott jogi képviselő arról nem értesülne, vagy nem értesítené az I. r. felperest – így a másodfokú bíróság a felperesek rendelkezésével szemben jogtalanul és a kárukra szűkítette a felperesek bírósághoz fordulásának jogát. Amint a jelen perben látható előfordulhat olyan eset is, amikor a jogi képviselő akár mulaszt, azonban a jelen perbeli esetben a jogi képviselő mulasztásának nem lett volna a perbeli döntésre kihatása akkor, ha a másodfokú bíróság eleget tett volna kötelességének és az I. r. felperesnek, mint a II. és III. r. felperesek meghatalmazottjának is megküldi a végzését és az alperes fellebbezését.

Az I. r. felperes 2015. június 15-én panaszt nyújtott be a Fővárosi Törvényszék Polgári Kollégiumához, amelyre válaszul a 2015.EI.III.N.148/3. sz. tájékoztatót kapta, amelyben hivatkoznak a Pp. 393. § (3) bekezdésére és arra, hogy a jogi képviselő a másodfokú bíróság 2. sz. végzését 2015. május 12-én kézhez vette, ugyanakkor nem veszik figyelembe azt, hogy a jogi képviselő 2015. május 19-én – azaz a kézhezvételtől számított 8 napon belül – az 53.Pf.633021/2015. számon

*folyamatban lévő perben a 2. sorszámú felhívás teljesítésére 15 nap határidő hosszabbítás engedélyezését kérte.*

Továbbá a Polgári Kollégium azt állítja, hogy „A felperesek kérelme alapján a 3-I. sorszám alatti végzéssel biztosított határidő hosszabbítás lehetősége nem a tárgyalás tartására vonatkozó kérelem előterjesztésére vonatkozott, s arra nem is vonatkozhatott. A meghosszabbított határidő egyebekben június 15-én eltelt, így a június 17-i tanácsülésen döntés volt hozható.”

Amit egyfelől nem lehet értelmezni azért, mert a felperesek másodfokú bíróság végzésére benyújtott kérelmét a másodfokú bíróságnak és nem a Polgári Kollégium hivatott elbírálni – amint ezt felperesek az Elnökségre benyújtott panaszukban kifogásolták is – másfelől a Polgári Kollégium okfejtése nem fogadható el tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság a 53.Pf.633021/2015/2. sz. végzést nem küldte meg a II. és III. r. felperesek által közvetlenül meghatalmazott I. r. felperesnek, amely végzés egyébként úgy szól, hogy: „jelen végzés kézhezvételétől számított 8 napon belül írásban tárgyalás tartását kérheti, ellenkérelmet terjeszthet elő illetőleg amennyiben a fellebbezéssel támadott ítélet megváltoztatását is kívánja, csatlakozó fellebbezést terjeszthet elő...”

Egyébiránt tisztességtelen utólag azt állítani, hogy egy adott végzésben megjelölt határidő meghosszabbítása nem vonatkozik a tárgyalás tartásának kérésére, miközben a 3-I. sz. végzésben a határidő hosszabbítás engedélyezése úgy szól, hogy a bíróság: „a Pf.2.sz. végzésében írtak teljesítésére további 3 nap határidőt engedélyezett” – azaz a magyar nyelv értelmezése szerint kivétel nélkül, mindannak a teljesítésére, amit abban írtak.

Tehát a 2. sz. végzésben több felhívás szerepel 8 napos határidővel és mindezen felhívásokra vonatkozóan nyújtott be a jogi képviselő határidő hosszabbítási kérelmet, amely úgy szól, hogy az „53.Pf.633021/2015. számon folyamatban lévő perben a 2. sorszámú felhívás teljesítésére 15 nap határidő hosszabbítás engedélyezését kérjük.” A jogi képviselő által benyújtott kérelemben a felperesek tehát a Pf.2. sz. végzésben írtak teljesítésére vonatkozóan kértek 15 nap határidő hosszabbítást, majd az 53.Pf.633021/2015/3-I. sz. végzésében a

bíróság szintén a Pf.2. sz. végzésben írtak teljesítésére további 3 nap határidőt engedélyezett a Pp. 104 § (1) bekezdésére utalással, amely paragrafusban a következők állnak:

**104. § (1)<sup>251</sup> A bíróság az általa megállapított határidőt fontos okból egyszer meghosszabbíthatja; a határidő - meghosszabbítással együtt - negyvenöt napnál hosszabb nem lehet, kivéve, ha a szakértői vélemény elkészítése hosszabb határidőt tesz szükségessé. A törvényben megállapított határidőt csak a törvényben meghatározott esetben lehet meghosszabbítani.**

Mindebből pedig az következik, hogy mind a kérelem, mind pedig a bíróság a 3-I. végzése a határidő hosszabbítást a Pf.2.sz. végzésében írtak teljesítésére értette nem téve különbséget a tárgyalás tartásának kérése, fellebbezési ellenkérelem vagy csatlakozó fellebbezés benyújtása vagy az alperes tárgyalás felfüggesztésére vonatkozó kérelmére való nyilatkozás tekintetében. Ezt az is igazolja, hogy a fellebbezés tanulmányozása és az ellenkérelem kidolgozása során tud megbizonyosodni arról a felperes, hogy szükségesnek tartja e- tárgyalás megtartását az adott ügyben, továbbá szükségesnek tartja e- az eljárás felfüggesztését vagy kéri elutasítani az alperes erre vonatkozó kérését, amire az fellebbezését alapította. Azaz a fellebbezés tartalmának értékelésétől és a felperesi fellebbezési ellenkérelem kidolgozásától és előterjesztésétől nem függetleníthető a tárgyalás tartásának szükségességének vizsgálata, azaz az, hogy a felperes a bíróság álláspontjával szemben indokoltan tartja e- a tárgyalás megtartását és ennek megfelelően kéri e- a tárgyalás megtartását, avagy úgy véli, hogy keresetének megvédése és érdekeinek hatékony képviselése biztosítható az általa kidolgozásra kerülő fellebbezési ellenkérelem benyújtásával is. Azonban ezzel egy időben arról is döntenie kell, hogy a rendelkezésére álló 8 napon belül el tudja e- készíteni azt a fellebbezési ellenkérelmet, amellyel tárgyaláson kívüli elbírálás esetén is megvédhető a kereseti kérelme és a bírósági végzésben foglalt egyéb felhívásoknak is eleget tud e- tenni a végzésben szereplő 8 napos határidő alatt, így eldönthető e- hogy szükséges érdekeinek védelmében, hogy tárgyalás tartását kérje. Tehát logikailag sem lenne indokolt az, hogy a tárgyalás megtartásának kérésére - amikor ráadásul az eljárás felfüggesztésére irányul az alperes fellebbezése, a másodfokú bíróság pedig eljárásjogi szabályokat sért - a határidő hosszabbítás ne vonatkozna tekintettel arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) pontja kifejezetten biztosítja a tisztességes és nyilvános tárgyaláshoz való jogot a kisértékű perek esetén is, amennyiben a felek bármelyike ezt kéri.

A vonatkozó Pp. jogszabályokban részletesen leírják azt, hogy elviekben miként garantálják a jogszabályok a felperesek Alaptörvényben szereplő alkotmányos jogait, így amennyiben a jogalkotó szándékának megfelelően a bírósági eljárás során a jogalkalmazó ezen jogszabályokat alkalmazza a felperesek Alaptörvényben garantált alkotmányos jogaik gyakorlása is megvalósult volna. Azonban tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság az eljárás során nem alkalmazta a vonatkozó jogszabályokat, a jogszabályellenes eljárása az Alaptörvény-ellenes döntését meghatározta, így a felperesek alkotmányos jogait a másodfokú ítélet sérti.

**A másodfokú bíróság a végzését és a fellebbezést a II. és III. r. felperesek meghatalmazottjának nem küldte meg, csak az I. r. felperes perbeli meghatalmazottjának a jogi képviselőnek, aki a Pf.2. sz. végzésben írtak teljesítésére 15 nap határidő hosszabbítást kért, ami helyett - amint az 2015. június 12-én kézbesített 53.Pf.633021/2015/3-I. sz. végzésből kiderült - a bíróság csak további 3 nap határidőt engedélyezett a Pp. 104 § (1) bekezdésére utalással. Tekintve, hogy az I. r. felperest a Pf2.sz végzésről, a fellebbezésről és a határidő halasztási kérelemről nem tájékoztatta a jogi képviselő továbbá a bíróság az I. r. felperesnek - mint a II. és III. r. felperesek meghatalmazottjának - nem küldte meg a Pf. 2. sz végzést és a fellebbezést, a felperesek 2015. június 8-án bíróságon érkezett kérelmükben kérték tárgyalás tartását egyben 15 nap**

határidő hosszabbítást azért, hogy a fellebbezést beszerezzék, megbízzanak új jogi képviselőt és fellebbezési ellenkérelmet nyújtsanak be. Azonban a másodfokú bíróság a felperesek telefoni érdeklődésére közölte, hogy „a felperesek kérelme megérkezett, azt az 53-as tanács továbbította az Elnökségre, mert azt az Elnökség fogja elbírálni 2-3 hónapon belül, azt a másodfokú bíróság nem fogja figyelembe venni és tárgyalás megtartása nélkül az elsőfokú ítélet másodfokú eljárásban tanácsulésen kívánja továbbra is felülbírálni.”

Ezen információ birtokában a felpereseknek nem maradt más lehetősége, minthogy az I. r. felperes irányába mulasztó jogi képviselőt – akinek 2015. június 8-án postai úton megküldték a 2015. június 5-én kelt a megbízást felmondó levelüket – arra utasították, hogy működjön együtt a fellebbezési ellenkérelem elkészítésében és azt a felperesek nevében adja be a bíróságra egyben tájékoztassa a bíróságot a megbízásának megszűnéséről, valamint arról is, hogy a felmondást követő 15 napig még ellátja a felperesek képviseletét. A jogi képviselő közreműködésével a felperesek 2015. június 12-én elkészítették a fellebbezési ellenkérelmet, amelyet még ezen a napon a jogi képviselő faxon megküldött a bíróságnak, amit a bíróság határidőben 2015. június 15-én érkeztetett. A felperesek még 2015. június 15-én panaszbejelentést tettek a Törvényszék Polgári Kollégiumának vezetőjénél, amelyhez csatolták a 2015. június 5-én kelt a másodfokú bíróságnak megküldött kérelmüket, a jogi képviselőjük útján a másodfokú bíróságnak 2015. június 12-én megküldött fellebbezési ellenkérelmüket egyben tárgyalás tartására vonatkozó kérelmüket és annak mellékleteit – amit 2015. június 15-én a határidő utolsó napjának reggelén a kezelő iroda érkeztetett - továbbá a másodfokú bíróság 53.Pf.633021/2015/3-I. sz. végzését. Tehát túl azon, hogy a felperesek jogi képviselője jogosult volt a felperesek érdekében és képviseletében a felperesi fellebbezési ellenkérelmet benyújtani maguk a felperesek az I. r. felperesen és az Elnökségen keresztül is a határidő napján továbbították azt a bíróságra. Mindez kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a jogi képviselő a felperesek nevében és képviseletében még jogosult eljárni. Panasz bejelentésükre 2015. június közepén érkezett a Polgári Kollégium vezetőjétől egy tájékoztató tárgyú levél 2015.EI.III.N.148/3. iktatószám alatt, azonban a felperesi kérelemre a másodfokú bíróságtól még elutasító végzés sem érkezett. Végül **2015. június 17-ét követően a felperesek kézhez vették a másodfokú bíróság tanácsulésen született ítéletét, amelyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja, az alperes perköltségben marasztalását mellőzi.**

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével: a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség:

Álláspontunk szerint a másodfokú ítélettel szemben benyújtott az alábbiakban kifejtésre kerülő alkotmányjogi panaszaink megalapozottak és egyben megfelelnek az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatának is.

Mint indítványozók alkotmányjogi panaszunkban elsősorban a jogorvoslathoz való jog sérelmére hivatkozunk, amelynek okát abban látjuk, hogy az eljáró bíróság egyfelől a kísértékű perek, másfelől a képviselet szabályait Alaptörvénybe ütköző módon értelmezte, pontosabban figyelmen kívül hagyta. Továbbá a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa Alaptörvénybe ütköző módon hagyta figyelmen kívül azt is az **53.Pf.633.012/2015/6. sz. ítéletében**, hogy a **11.P.XII.22.923/2014 sz. elsőfokú eljárás a 11.P.XII.21.996/2013. sz. eljárás folytatása, amire kizárólag azért került sor mert az alperes nem a valós címét közölte illetve publikálta továbbá ezen címekre érkezett periratokat nem vette át csak a 11.P.XII.21.996/2013/7. sz. elsőfokú ítéletet vette át. Tehát a 11.P.XII.21.996/2013. sz. elsőfokú eljárásban felmerült**

*felperesi perköltségeket felperesek álláspontja szerint szintén az alperes okozta az pedig, hogy a bíróság az alperes kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló fellebbezését elfogadva új ügyszámra lajstromozásról rendelkezett nem eshet a felperesek kárára, azonban mégis a másodfokú bíróság döntésével ilyen értelemben is kárt okozott a felpereseknek Alaptörvényellenesen.*

*Jelen alkotmányjogi panaszukban elsősorban azt részletezzük, hogy az eljárt bíróság a képviselet szabályait Alaptörvénybe ütköző módon értelmezte, pontosabban azt figyelmen kívül hagyta ugyanis meggyőződésünk, hogy amennyiben a bírósághoz fordulás alkotmányos jogát a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa nem sértette volna meg, akkor lehetőségünk nyílt volna arra, hogy a másodfokú eljárásban is megvédjük a megalapozott keresetünket. Azonban mielőtt a perbeli képviselettel kapcsolatos alkotmányjogi panaszunkat részletesen előterjesztjük, előbb kitérünk röviden arra, hogy az eljárt bíróság álláspontunk szerint a kisértékű perek szabályait Alaptörvénybe ütköző módon miként hagyta figyelmen kívül. Ennek azért van különös jelentősége, mert a másodfokú bíróság ezzel többszörösen is elzárt bennünket a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogától.*

### I. Kisértékű per

**Tekintettel arra, hogy kisértékű perekben nem lehet felülvizsgálatot kérni, különösen kiemelt jelentősége van annak, hogy a másodfokú bíróság legalábbis a fellebbezési korlátokat és a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban alkalmazza.**

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben korlátozottan van helye fellebbezésnek, a per másodfokon nem folytatódik érdemben, hanem az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét a másodfokú bíróság felülbírálja anyagi és eljárásjogi szempontból. Az első fokú ítélet elleni fellebbezésnek az első fokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére, vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással van helye a Pp. 392. § (1) bekezdése szerint. A kisértékű perek vonatkozásában a törvény általánossá teszi ezt a rendelkezést, amivel a jogalkotó szándéka nyilvánvalóan az volt, hogy a kisértékű perekben ne általános jelleggel, hanem kivételesen legyen igénybe vehető a fellebbezés, a Kúriához benyújtható felülvizsgálat lehetőségétől pedig kifejezetten elzárja a perbeli feleket.

Lényegesnek az az eljárási szabálysértés minősül, amelynek az ügy érdemi elbírálására kihatása volt. **A téves anyagi jogszabály-alkalmazás az anyagi jogi norma tartalmával ellentétes helytelen jogalkalmazást jelent.**

393. § (1) A fellebbezést a tanács elnöke a 240-242. §-ban meghatározott intézkedések szükségessége megvizsgálásával egy időben hivatalból elutasítja, ha a fellebbezés - nélküli a 392. § (1) bekezdésében megjelölt hivatkozást. A fellebbezés elutasításának ezen az alapon nincs helye, ha a fellebbező megjelöli, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala előtti eljárás mely mozzanatát tartja jogszabálysértőnek, illetve azt, hogy az ítélet álláspontja szerint mely jogát vagy jogos érdekét sérti. A fellebbezést a bíróságnak a főszabályok szerint kell megvizsgálnia, és ennek eredményeként meg kell hoznia a szükséges határozatot. **Amennyiben a fellebbezés ezen kereteket meghaladja, a törvényszékeknek a fellebbezést hivatalból el kell utasítaniuk.**

**A jelen perben** az alperes valótlanul azt állította a másodfokú bíróság előtt, hogy az idézéssel nem küldte meg részére az elsőfokú bíróság a felperesek kereseti kérelmét, amely hamis alperesi állítást a másodfokú bíróság sem fogadott el, így **az alperes valótlan állításával**



szemben a másodfokú bíróság álláspontja is az, hogy az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabályt nem sértett.

392. § (4) A másodfokú eljárásban új tények állításának, illetve új bizonyítékok előterjesztésének helye nincs. A jelen perben az alperes a fellebbezésében nem állított új tényeket azonban a fellebbezéséhez mellékelte mínusz előjelű – azaz a bank felé tartozást mutató - banki egyenlegkivonattal is csak megerősítette a felperesi kereset megalapozottságát, miszerint a követelés a főkötelezettel szemben behajthatatlan volt fedezet hiányában.

394. § (1) Ha az elsőfokú bíróság ítélete a jogszabályoknak megfelel, vagy olyan eljárási szabálysértés történt, amelynek az ügy érdemi elbírálására kihatása nem volt, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

394. § (3) Ha az ítélet anyagi jogszabályt sért, és a döntéshez szükséges tények megállapíthatóak (a másodfokú bíróság rendelkezésére állnak azok a tények, bizonyítékok, amelyek alapján a jogszabálysértést kiküszöbölő, helyes ítélet meghozható), a bíróság a jogszabálysértő határozatot/ítéletet - mindenkor a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - megváltoztathatja, egyébként (amennyiben ezek a tények, bizonyítékok és egyéb adatok nem állnak rendelkezésre a másodfokú eljárás során), a jogszabálysértő határozatot/ítéletet egészben vagy részben hatályon kívül helyezi, és az ügyben eljáró elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Tekintve, hogy a másodfokú bíróság ítéletében figyelembe sem vette a felperesek fellebbezési ellenkérelmét, továbbá ítéletének indoklásában iratellenesen adta elő:

- a felperesek elsőfokú eljárásban benyújtott alapos kereseti kérelmét,
- az alperes fellebbezését, sőt
- az elsőfokú bíróság ítéletének indoklását is

a jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező ügyben hozott másodfokú ítélet azon alapvető jogszabályi rendelkezésnek sem tett eleget, hogy a másodfokú bíróság még a jogszabálysértő határozatot/ítéletet is csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között változtathatja meg.

A felperesek a másodfokú bíróság ítéletének indoklásában szereplő állításával szemben alapos kereseti kérelmet terjesztettek elő az elsőfokú bíróságon 2013. május 30-án érkezett 2013. május 28-án kelt keresetükkel, amelynek 2. o. római II. „Jogalap” megnevezésű fejezetében a felperesek arra is kitértek, amit a másodfokú ítélet indoklásában iratellenesen a felperesek keresetéből hiányolt, így érthetetlen módon kijelentve azt, hogy a felperesek keresete nem is lehetett megalapozott. A felperesek keresetének 1. o. római I. „Tényállás” megnevezésű fejezete tartalmazza az ítéleteket, amelyekben a követelés alapul és megdönthetetlen tényként rögzíti azt, hogy a bírósági ítéletekben megítélt perköltségek, nemhogy a bizonyítékként csatolt jogerőre emelkedett ítéletekben megjelölt 15 napon belül nem kerültek kifizetésre, de kijelenti, hogy: „A Tartozást a Társasház a mai napig nem fizette meg, vagyona, bankszámlája nincs.”

A fentiekből következően kizárólag annak volt relevancia az adott ügy elbírálásakor, hogy a fizetési meghagyás benyújtásának időpontjában volt –e bankszámlája a társasháznak illetőleg

azon volt e- vagyona. Tehát az alperes fizetési meghagyásra történő ellentmondását követően perré alakult ügyben az elsőfokú bíróságnak nem azt kellett vizsgálnia, hogy azóta időben hogyan alakult a társasház vagyoni helyzete, vagy hogy egyáltalán végrehajtást megkísérelt e- végrehajtó egy olyan társasházzal szemben, amely bírósági ítéletekre évek óta nem fizette ki önként a jogosult felé fennálló tartozásait hanem azt, hogy abban az időpontban, amikor a felperesek fizetési meghagyást nyújtottak be [REDACTED] tulajdonossal szemben sortartásos kifogásra hivatkozva (lásd felperesek 2013. február 18-án benyújtott fizetési meghagyása) volt e- a társasháznak vagyona. Tekintettel arra, hogy [REDACTED] alperes sem cáfolta azt, hogy a társasháznak nem volt vagyona, nem működött szabályosan, sőt kijelentette, hogy bankszámlát csak 2013 nyarán nyitott, majd fellebbezéséhez csatolta az OTP álszámla 2013. február 11-ei egyenlegét is, amely vagyont nem tartalmazott, ellenkezőleg annak **egyenlege mínusz 28.790 Ft** volt a másodfokú bíróság nem hivatkozhat arra, hogy a főkötelezettől való behajthatatlanság ténye nem igazolódott. Tehát az álszámlán sem volt vagyon, hanem azon az OTP felé fennálló közel harmincezer forint tartozás állt fenn, ami szintén igazolja azt, hogy a felperesek kereseti kérelmükben a valóságot tárták a bíróság elé és a fizetési meghagyás benyújtásakor a társasház nem rendelkezett bankszámlán – sőt még álszámlán sem – vagyonnal. Itt annyit megjegyezzünk, hogy a másodfokú bíróság nem kezelheti [REDACTED] társasházi tulajdonost – aki 7 éven keresztül volt tulajdonos a társasházban – idegenként, amikor a perben tulajdonosi voltát a felperesek igazolták. A társasház vagyoni helyzetével – pontosabban azzal, hogy a társasháznak nem volt évekig bankszámlán vagyona, más vagyona pedig nincsen – minden tulajdonos, így [REDACTED] alperesi tulajdonos is tisztában volt, amit nem is tagadott a bíróság előtt - hiszen a társasháznak kizárólag a tulajdonosok befizetésin keresztül keletkezhetett volna vagyona, de még bankszámlája sem volt, csak egy álszámla, ami kizárólag tartozást mutatott. Mindezek után annak, hogy korábban végrehajtást is megpróbáltak már a felperesek a társasházzal szemben, ami sikertelen volt nincs jelentősége, hanem annak van jelentősége, hogy a társasház továbbra sem fizette ki a tartozását és még a 2013. június 18-ai fizetési meghagyás benyújtásakor – de még a kereseti kérelem 2013. május 30-ai benyújtásakor - sem volt bankszámlája illetőleg bankszámlán vagyona, amit [REDACTED] alperes is megerősített.

Az alperes 11.P.XII.22.923/2014/5. sz. ítéletre benyújtott fellebbezésében kizárólag azt kéri a bíróságtól, hogy:

**„Tekintettel a hivatkozott lényeges eljárási hibára és az előadott új tényekre kérem, hogy a fellebbezésem alapján új eljárásban bírálják el ügyemet, amit a 17.P.21.641/2014 eljárás jogerős befejezéséig függesszenek fel..”**

**Ezzel szemben a másodfokú bíróság ítéletének indoklásában valótlanul azt állítja, hogy: „Az ítélet ellen annak hatályon kívül helyezése, illetve tartalma szerint annak megváltoztatása, és a kereset elutasítása érdekében az alperes élt fellebbezéssel.”**

Majd anélkül, hogy akár utalás volna fellelhető az alperes fellebbezésben arra vonatkozóan, hogy szerinte az elsőfokú ítélet anyagi jogszabályhelyet sértetett a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa kijelenti, hogy:

**„Hivatkozott továbbá az alperes arra, hogy álláspontja szerint a társasháznak van vagyona, bankszámlája, így a társasházat terhelő, jogerősen megítélt perköltség behajtható. Ez a hivatkozás nem jelent mást, mint a Ptk. 274.§-a téves alkalmazására való utalást, miszerint kezési felelősség alapján csak akkor kötelezhető, ha a követelés a társasháztól nem behajtható (sortartásos kezesség).**

*A másodfokú bíróság ezen fellebbezési indokot találta alaposnak. A társasház tulajdonostársai ugyanis a Tht. 3.§(3) bekezdése értelmében a társasház egészét terhelő kötelezettség teljesítéséért tulajdoni hányaduk szerint felelnek az egyszerű (sortartásos) kezesség szabályai szerint. A Ptk. 274.§(1) bekezdésében szabályozott egyszerű kezesség pedig jelen esetben azt jelenti, hogy a kezés mindaddig megtagadhatja a teljesítést, amíg a követelés a kötelezettől behajtható.*

*A felperesek többször utaltak beadványaikban arra, hogy a társasházzal szemben vezetett végrehajtás (inkasszó) nem vezetett eredményre. Ezt az állítást további végrehajtási iratok csatolása nélkül az elsőfokú bíróság azzal a körülménnyel, hogy a társasháznak nem volt közös képviselője és a perekben ügygondnok képviselte, együttesen tévesen ügy értékelte, hogy felperesek a követelésük társasháztól való behajthatatlanságát igazolták. Mindez azonban nem elegendő a behajthatatlanság kétséget kizáró megállapításához.”*

*Az elsőfokú bíróság továbbá figyelmen kívül hagyta a Ptk.274.§(1) bekezdésén alapuló kezesi felelősség mögöttes jellegét, azt, hogy az ezen alapuló marasztalás esetén annak feltüntetése nem hagyható el, hogy a marasztalás csak arra az esetre szól, ha az az eredeti kötelezettől nem behajtható. A felperesek keresetüket nem így terjesztették elő, így az alapos sem lehetett.”*

Tekintettel arra, hogy egyfelől kísérték perben nem fordulhatnak a felperesek a Kúriához, másfelől a másodfokú bíróság alkotmányosértő módon még a másodfokú bírósághoz való fordulás jogától is megfosztotta a felpereseket, így jelen alkotmányjogi panaszban az alábbiakban előadjuk azt is, hogy túl azon, hogy a másodfokú ítélet fenti indoklásával szemben az alperes fellebbezésében nem állítja azt, hogy az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályt sértett a másodfokú ítélet indoklásával szemben az elsőfokú ítélet nem téves jogszabályhely alkalmazásán, hanem pontosan az ügyre vonatkozó és a fizetési meghagyás benyújtásának, majd az alperes ellentmondása folytán perré alakulást követően a felperesi kereset benyújtásának időpontjában hatályos jogszabály alkalmazásán alapult. Tehát a másodfokú bíróság a jogszabályok értelmében nem volt jogosult az ítéletet megváltoztatni, arra nem terjedt ki a hatásköre, mert nem történt anyagi jogszabálysértés az elsőfokú bíróság részéről. Ellenkezőleg a másodfokú ítélet alapul téves jogszabályon ugyanis annak ellenére, hogy az ítélet indoklásában idézi a 2013 évben hatályos jogszabályt a sortartásos kezességre vonatkozóan mégis olyan jogszabály alkalmazását kéri számon az elsőfokú bíróságtól, amely egyfelől 2014 évben vált hatályossá, másfelől kifejezetten a kártalanító kezességre van előírva. A behajthatatlanság kétséget kizáró megállapítása egyébiránt nem is várhatja el a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól tekintettel arra, hogy az alperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg a tárgyalásokon, így az elsőfokú bíróság a ...számra újralajstromozott perben kizárólag az alperes ...sz ítélettel szemben benyújtott – a kézbesítési vélelem megdöntésére irányuló – fellebbezésében foglaltakat vehette figyelembe a felperesi kereset elbírálásakor, amelyben azonban az alperes nem csak hogy nem cáfolta azt, hogy a követelés a főkötelezetten behajthatatlan volt, hanem maga is ezt állította. Az alperesnek a másodfokú bíróság által idézett állítása – „a társasháznak **van** vagyona” - semmi esetre sem bír jelentőséggel a perben tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróságnak nem azt kellett figyelembe venni, hogy a társasház vagyoni helyzete időben később – azaz a felperesek kereseti kérelmét követő egy év múltán - hogyan változott, hanem azt, hogy a fizetési meghagyás benyújtását megelőzően **volt –e** vagyona a társasháznak. Tekintve, hogy az alperes is azt állította, hogy 2013 nyaráig a társasház szabálytalanul működött, közös képviselőt csak 2013 nyarán választott, bankszámlát is ekkor nyitott és azóta

a tulajdonosok a közös költséget fizetik az elsőfokú bíróság ítélete és annak indoklása helytálló az alábbiak szerint:

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy egyfelől az alperes nem cáfolta, hogy a követelés a kereset benyújtását megelőzően behajthatatlan volt a főkötelezettel szemben, ugyanakkor helytálló volt azon megállapítása is, hogy az hogy a kereset benyújtását követően a társasház vagyoni helyzete – azaz időben később – mikor és mennyiben javult nem vehető figyelembe a sortartásos kezesség szabályain alapuló felperesi kereseti kérelem elbírálásakor.

Amint arra a fentiekben hivatkoztunk az alperes nem jelent meg az ügy újralajstromozását követően sem a folytatólagos tárgyalásokon és az elsőfokú eljárásban nem vett részt még annyiban sem, hogy a felperesek kereseti kérelmére akár írásban benyújtott volna ellenkérelmet. Ugyanakkor a 11.P.XII.22.923/2014/5. sz. elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésében valótlanul azt állította, hogy a bíróság nem továbbította számára az idézéssel együtt a felperesi keresetet. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes valótlanul állítja azt, hogy az elsőfokú bíróság ilyen eljárás jogi szabályt sértett volna ennek megfelelően pedig a jogszabályok értelmében el kellett volna, hogy utasítsa az alperes fellebbezését, sőt pénzbírsággal is sújthatta volna az alperest tekintve, hogy az alperes fellebbezése - az eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással - teljeséggel alaptalan volt, sőt az alperes azt saját hamis állítására alapította.

Továbbá a jelen alkotmányjogi panasz elbírálásakor az sem elhanyagolható körülmény, hogy az alperes azt elismerte, hogy a tárgyalásra szóló idézést megkapta, tehát kétségtelenül lehetősége volt arra, hogy az ő fellebbezése folytán újralajstromozott és megismételt elsőfokú eljárásban már részt vegyen, és a tárgyalásokon megjelenjen, vagy azokon képviseltesse magát.

390. § (2) A folytatólagos tárgyalás elmulasztása az ügy érdekében való döntést nem gátolja, a bíróság az ügy érdekében a rendelkezésre álló adatok alapján dönt.

E szakasz szintén a megjelenésre ösztönzi a feleket, kimondja ugyanis, hogy ha a fél elmulasztja a folytatólagos tárgyalást, az sem akadályozza a bírósági döntést, mivel ebben az esetben a bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján dönt. Megjegyzendő, hogy a jogalkotó ezzel a szabállyal némi kockázatot vállalt, hiszen csupán eljárásjogi alapon a valósághoz kevésbé közel eső tényállás megállapítására kényszeríti az eljáró bírót. Bár a polgári pernek nem célja az igazság kiderítése, megalapozott, helyes döntést csak kellően feltárt tényállás esetén lehet hozni. Kérdés, hogy a tárgyalást elmulasztó felet fenyegető jogkövetkezmények mennyire tudják rákényszeríteni az aktív közreműködésre, perbeli szerepvállalásra. **E szabály egyébként az eljáró bírót mentesíti a nem kellően feltárt tényállás miatti hatályon kívül helyezés alól.**

**Ami azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság nem változtathatja meg az egyébként helyes és megalapozott elsőfokú ítéletet azért, mert szerinte az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján hozta meg a döntését, amelyeket egyébiránt elegendőnek tartott az ügy elbírálása szempontjából ezért további bizonyításra nem hívta fel a feleket.**

**Tekintettel arra, hogy az alperes 11.P.XII.22.923/2014/5. sz. elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésének melléklete – a mínusz előjelű egyenlegkivonat – pontosan azt bizonyítja, hogy a fizetési meghagyás benyújtásának időpontjában a társasházi**

álszámlán sem állt rendelkezésre fedezet a főkötelezettől fedezet hiányában a követelés behajthatatlansága ezzel további megerősítést nyert, amit a másodfokú bíróság semmi esetre sem hagyhatott volna figyelmen kívül és nem értékelhetett volna úgy, hogy a társasháznak „van vagyona”. Azaz túl azon, hogy a másodfokú bíróságnak nem volt jogalapja az elsőfokú ítéletet megváltoztatni, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkezésre álló bizonyítékok ellenére úgy változtatta meg, hogy rendelkezésére álló bizényítékkal szemben iartellenesen azt állítja, hogy a behajthatatlanság nem került kellőképpen bizonyításra. Miközben maga az alperes nyújtotta be a mínusz előjelű egyenlegkivonatot a fellebbezéséhez – tehát a behajthatatlanságot még ő maga is igazolja - a másodfokú bíróság azt állítja, hogy az alperes anyagi jogszabály megsértésére hivatkozott a fellebbezésében!!!

A fentiekben tehát összefoglaltuk a 53.Pf.633.012/2015/6 sz. bírói döntést érdemben és közvetlenül befolyásoló alaptörvény-ellenességet, a bírói döntés tehát egyfelől azért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével, mert a másodfokú bíróságnak nem volt sem joga sem alapja arra, hogy megváltoztassa az elsőfokú ítéletet, sőt azt a rendelkezésére álló bizonyítékok periratok alapján helyben kellett volna hagynia. A másodfokú bíróság elsőfokú bíróság helyes döntését megváltoztató ítélete azért különösen alaptörvény-ellenes, mert a kisértékű perek esetén a törvény elzárta a felpereseket a Kúriához való fordulás jogától, így a másodfokú bíróság visszaélészerűen megfosztotta a felpereseket a bírósághoz fordulás alapvető jogától, tekintve hogy másodfokon megváltoztatta az egyébként mindenben helyes elsőfokú ítéletet, amely ítélet szabályszerű eljárás, a helyes jogszabályok alkalmazásán, kellően feltárt tényálláson és a rendelkezésre álló adatokon alapult. Az alperes fellebbezésének mellékletével maga is igazolta, hogy az elsőfokú eljárásban nem volt szükség további bizonyításra, tekintve hogy az alperes sem vitatta azt, hogy a főkötelezettel szemben a követelés a fizetési meghagyás benyújtásakor is behajthatatlan volt és bár a polgári pernek nem célja az igazság kiderítése, az igazság még a másodfokú bíróság számára is kiderült, tehát a másodfokú bíróság az általa is ismert igazsággal szemben változtatta meg az elsőfokú ítéletet. Ez által a másodfokú bíróság nem igazságszolgáltatási tevékenységet végzett, de még jogszolgáltatást sem nyújtott felperesek részére, sőt azzal hogy megváltoztatta az elsőfokú ítéletet miután az elsőfokú bíróságon a felperesek keresetét tisztességes eljárásban a bíróság tárgyaláson elbírálta megfosztotta a felpereseket az első fokon már meghozott alaptörvénynek megfelelő egyben igazságos bírói döntéstől.

## **II. Perbeli képviselet**

A Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa:

- 1. Elmulasztotta az I. r. felperes** – mint II. r. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottja – **részére megküldeni a másodfokú eljárás alakulásáról szóló értesítő egyben felhívásokat tartalmazó végzést és a kapcsolódó periratokat, valamint a később meghozott végzéseit.**
- Nem válaszolt a felperesek** fellebbezési ellenkérelem benyújtására vonatkozó határidő hosszabbítási egyben tárgyalás tartását kérő **kérelmére** és tárgyaláson kívül bírálta el az alperes fellebbezését. Az ítéletben az 53-as tanács hivatkozott Pf.4-II. sz. végzést felperesek nem kaptak a bíróságtól sem személyesen sem pedig az I. r.



határozat, ABH 1991, 193, 194.; 22/1991. (IV. 26.) AB határozat, ABH 1991, 408, 411.; 21/1997. (III. 26.) AB határozat, ABH 1997, 103, 105–106.]

[32] 2.2. **A jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony érvényesülése azonban nem csupán a jogalkotóval szemben (a jogszabályok tartalmát illetően) fennálló követelmény, hanem az Alaptörvény 28. cikkéből következően (a jogszabályok értelmezése során) a jogalkalmazó szerveket is kötelezi.** Mindez összhangban van az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 13. cikkében garantált hatékony jogorvoslathoz való jognak az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ítélezési gyakorlatában kibontott tartalmával is. Az EJEB maga is hangsúlyozta ugyanis, hogy az Egyezmény 13. cikkében biztosított jogorvoslati jog hatékonyságának mind a jogszabályok, mind azok gyakorlati érvényesülését illetően is fenn kell állnia, amit az Egyezményben részes államok hatóságai nem akadályozhatnak működésük során jogszerűtlenül {Ilhan kontra Törökország [GC] (22277/93.), 2000. június 27., 97. bekezdés; Karácsony és mások kontra Magyarország (42461/13.), 2014. szeptember 16., 96. bekezdés; Szél és mások kontra Magyarország (44357/13.), 2014. szeptember 16., 93. bekezdés}.

[39] 5. ...Az Alkotmánybíróság korábban megállapította, hogy a perbeli képviselet lényege a képviselet polgári jogi intézményére vezethető vissza. Ennek megfelelően a képviselő a képviselt helyett és nevében jár el, de a képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosítottá, illetve kötelezetté (141/B/1993. AB határozat, ABH 1994, 584, 585.).

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) képviseletre vonatkozó általános szabályai akként rendelkeznek, hogy a perbeli jogképességgel rendelkező fél a polgári perben jogait mind személyesen, mind pedig képviselője útján gyakorolhatja. Lásd jelen ügyben különös tekintettel: 48. § -50. § és 66. §-72. §.

[40] ...A képviseletet – ide nem értve a törvényes képviselet esetét – írásba foglalt meghatalmazás (képviseleti jogot biztosító egyoldalú jognyilatkozat) alapján lehet ellátni, a meghatalmazást ahhoz a hatósághoz, vagy bírósághoz kell – a képviselő első eljárás cselekménye előtt – benyújtani, amely előtt a képviselő a képviselt nevében eljár [lásd: Be. 57. § (2) bekezdés; Ptk. 6:15. § (1) bekezdés]. Az ügyvédnek adott meghatalmazás az ügyvédet minden olyan cselekményre feljogosítja, amely a rábízott ügy szabályszerű ellátásával jár és az ügyvéd képviseleti jogkörének korlátozása a hatóság irányában, annyiban hatályos, amennyiben a korlátozás a meghatalmazásból kitűnik [lásd: az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 26. § (4) és (5) bekezdés].

[42] 5.3. ....Az Alkotmánybíróság korábbi, a kötelező jogi képviseletet előíró rendelkezéseket alkotmányosnak elismerő döntéseiben elfogadva a jogalkotó szakszerű és megalapozott eljárás megteremtésére irányuló szándékát, leszögezte, hogy a szakszerű eljárás nyilvánvalóan a képviselt személy érdekében is áll, hiszen ezáltal nagyobb eséllyel érvényesítheti jogait {legutóbb: 42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [17]}. E körben azt is leszögezte, hogy „[a] kötelező jogi képviselet intézménye a perbeli képviseletnek azt a lényegi vonását erősíti, hogy a képviselőnek – különösen pedig a jogi képviselőnek – a szerepe nem csupán a képviselt személy helyettesítése, hanem a képviselt érdekeinek védelme, jogai érvényre juttatásának elősegítése.” [141/B/1993. AB határozat, ABH 1994, 584, 585.; 501/B/1997. AB határozat, ABH 1999, 581, 582.; 942/B/1997. AB határozat, ABH 2001, 943, 945.]

[43] 6. ...A jogorvoslat lehetőségének jogalkotó általi megteremtése a fellebbezést elbíráló bíróságok számára egyúttal olyan, az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó alkotmányos kötelezettséget is létrehozott, amely szerint jogalkalmazásuk során a jogalkotó által megnyitott jogorvoslat lehetősége a – szakszerű fellebbezések megkövetelésében testet öltő – céljával összhangban, az Alaptörvényből levezethető követelményeknek megfelelően, így hatékonyan és ténylegesen is érvényesüljön [hasonlóan lásd: 23/1998. (VI. 6.) AB határozat, ABH 1998, 182, 188.]

Tekintve, hogy fellebbezés alatt értendő a fellebbezési ellenkérelem is – tehát a fentiekben idézettek a fellebbezési ellenkérelem elbírálására is vonatkoznak - kérjük, hogy T. Alkotmánybíróság az előzőekben ismertetett, Alaptörvényből fakadó követelményekből kiindulva vizsgálja azt, hogy az alkotmányjogi panaszunk alapjául szolgáló ügyben eljáró bíróság jogértelmezése összhangban áll-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jogunkkal.

Számunkra – mint indítványozók számára – nem derült ki az, hogy az általunk megsemmisíteni kért másodfokú ítélet, az abban hivatkozott Pf. 4-II. végzés - amit meg sem kaptunk a bíróságtól – összességében az alkotmányos jogainkat súlyosan sértő másodfokú eljárás milyen jogértelmezésen alapul. Így álláspontunk szerint az alkotmányossági problémák nem jogértelmezésre, hanem egyenesen a jogszabályok figyelmen kívül hagyására vezethetők vissza tekintve, hogy a jelen ügyben alkalmazandó jogszabályok (idevonatkozó Pp., Ptk., Tv.) még a laikus számára is egyértelmű rendelkezéseket tartalmaznak, és nem engednek meg más jogértelmezést ennek következtében azok figyelmen kívül hagyásának egyenes következménye az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével ellentétes bírói döntés.

Az alkotmányjogi panaszok tárgyát képező ügyben eljáró bíróság ítéletének indoklásából értesültünk arról, hogy a meghatalmazással rendelkező jogi képviselőnkön keresztül 2015. június 12-én az alperes fellebbezésére benyújtott fellebbezési ellenkérelmünket - jogosultság hiányára hivatkozással - nem vette figyelembe az ügy elbírálása során: „*Megjegyzti továbbá a másodfokú bíróság, hogy a felperesek korábbi jogi képviselője által előterjesztett fellebbezési ellenkérelemben foglaltakat figyelmen kívül hagyta a Pp. 71. §-a alapján, mivel a jogi képviselő megszűnése annak bírósághoz való bejelentésével – a beadvány bíróságra történt érkezésével - hatályosult*” [Fővárosi Törvényszék 53.Pf. 633.012/2015/6. számú ítélet, 4. o.]. Tekintettel arra, hogy a **53.Pf.633.012/2015/6 sz.** ítélet indoklásában maga a másodfokú bíróság is a Pp. 71. §-ára hivatkozik - **71. § A meghatalmazásnak visszavonás, felmondás vagy a fél halála folytán való megszűnése a bírósággal szemben a bíróságnak való bejelentéstől, az ellenféllel szemben pedig a vele való közléstől hatályos.** - ezért semmi nem indokolta, hogy figyelmen kívül hagyja a felperesek jogi képviselője által benyújtott fellebbezési ellenkérelmet, amelyben a felperesek jogi képviselője egyben bejelentette, hogy ügyfele 2015. június 5-ei felmondása alapján a megbízása megszűnt, de az ügyvédi törvényre és egyebekre hivatkozva a felmondást követő 15 napon belül még köteles a felperesek érdekében és képviseltében szükség szerint eljárni. Tehát a bíróságnak el kellett volna fogadnia a felperesek jogi képviselője által határidőben és felmondást követő 15 napon belül benyújtott felperesi fellebbezési ellenkérelmet, amennyiben:

**A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.** Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. [28. cikk]



Idézet a felperesek jogi képviselője által bíróságra 2015. június 12-én faxon megküldött felperesi fellebbezési ellenkérelemből:

„Fax útján továbbítva 1 fedlap, 3 oldal beadvány és 2 oldal melléklet összesen 6 oldal:  
kezelőiroda: 354-6040  
elnökségi titkárság: 354-6043

*Tisztelt Fővárosi Törvényszék!*

Figyelemmel arra, hogy az 53.Pf.633.012/2015/3.-I. számú végzés [REDACTED] ügyvéd részére bizonyítottan 2015. június 10. napján került kézbesítésére az 53.Pf.633.012/2015/2 végzésre a meghosszabbított határidőn belül eleget téve [REDACTED] és társai felpereseknek – [REDACTED] alperes elleni kezési perköltség követelés iránti 53.Pf.633.012/2015 perében

### *k é r e m*

hogy a T. másodfokú Bíróság az alperes megalapozatlan fellebbezésének ne adjon helyt, a felfüggesztés iránti kérelmét utasítsa el, a 11.P.XII.22.923/2014/5. számú elsőfokú ítéletet annak helyes indokai és jogi álláspontja szerint helybenhagyni szíveskedjék és kérem, hogy az alperest másodfokú perköltségben marasztalni szíveskedjék a 32/2003 (VIII.22.) IM rendeletben foglaltak szerint. Továbbá tekintettel arra, hogy a t. másodfokú Bíróság tanácsulást tűzött ki az 53.Pf.633.012/2015 perben 2015. június 17. napjára anélkül, hogy bevárta volna felperesek jelen beadványát, ezért kérem, hogy az ügyben szíveskedjék tárgyalást tartani.

**Itt jegyzem meg, hogy az ügyvédi megbízásom 2015. június 5-én megszűnt – ügyfelem felmondása alapján - azonban az ügyvédi törvény értelmében, az ügy halaszthatatlan voltára és ügyfelem kifejezett utasítására - figyelemmel arra is, hogy az iratátadásra 2015. június 11-én került sor részemről, így a felperesek még nem juthattak abba a pozícióba, hogy új ügyvédet bízzanak meg - a felmondást követő 15 napon belül még köteles vagyok a felperesek érdekében és képviselőiként szükség szerint eljárni.”**

*Felperesek az alperes fellebbezésben foglaltakra részletesen az alábbiakat adjuk elő.....”*

Az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó, bíróságokra vonatkozó követelmény értelmében a fellebbezési jog vagy a fellebbezésre történő ellentmondás/ellenkérelem joga nem függetleníthető a képviselői joggal és a jogorvoslathoz való joggal kapcsolatban a 14/2015. (V. 26.) AB határozatból fent idézett Indokolás [28]–[32] és [39]–[43] bekezdéseiben kifejtett alkotmányos összefüggésektől.

A felperes önálló fellépési (és fellebbezési vagy fellebbezési ellenkérelem benyújtására vonatkozó) joga tehát azt jelenti, hogy a felperesi fellépésről és az eljárásban teendő jognyilatkozatokról (beleértve a fellebbezést és a fellebbezési ellenkérelmet is) a döntést ő maga hozza meg. A szakszerűség biztosítása céljából ugyanakkor a felperesi képviselő ellátásához szükséges cselekményeket és nyilatkozatokat (így a fellebbezést és a fellebbezési ellenkérelmet is) – a felperes által adott meghatalmazásban kijelölt körben – helyette és nevében (ezáltal tehát nem a felperestől függetlenül) a jogi képviselő megteheti.

Mindezekből az is következik, hogy addig, amíg a jogi képviselő által kifejtett tevékenység a meghatalmazás biztosította keretek között marad, soha nem önállóan jár el. Ez következik önmagából a képviselet szabályainak nyelvtani értelmezéséből is. A képviselet tartalma eszerint nem más, minthogy a képviselt személy „más személy útján” teszi meg jognyilatkozatát [Ptk. 6:11. § (1) bekezdés], illetve gyakorolja jogait [Be. 56. § (1) bekezdés]. De ezt az értelmezést erősítette meg korábban az Alkotmánybíróság is, a kötelező jogi képviselet alkotmányosságát vizsgáló, már említett döntésében is: a képviselő „a képviselt helyett és nevében jár el” [141/B/1993. AB határozat, ABH 1994, 584, 585.].

[49] Emellett az Alkotmánybíróság szükségesnek tartja az alábbiak hangsúlyozását is. A jogi képviseletre vonatkozó rendelkezések egyértelműen szabályozzák a meghatalmazáson alapuló jogi képviselet terjedelmét, tárgyi és időbeli hatályát, illetve a korlátozásának a hatókörét a hatóságok, bíróságok irányában. A meghatalmazást ugyanis az első eljárás cselekményt megelőzően kell a bíróságnak benyújtani és (amennyiben maga a meghatalmazás eltérően nem rendelkezik) az azon alapuló jogi képviseleti jogosultság az eljárás egészére kiterjed, illetve a képviselet jogkörének a bíróságok irányában történő korlátozása annyiban hatályos, amennyiben a korlátozás a meghatalmazásból kitűnik (lásd még: Indokolás [39]–[42]).

Amennyiben a bíróságban mégis kételye merült volna fel a képviseleti jogosultság fennállása tekintetében, a Pp. lehetőséget biztosít hiánypótlási felhívás kibocsátására is [Pp. 95. § (1-2) bekezdés].

Ezenkívül a jelen polgári peres ügy másodfokú eljárásában a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú ítélettel szemben benyújtott alperesi fellebbezést, valamint a per így másodfokon történő folytatódásáról szóló végzését és az abban foglalt felhívásait a II. és III. r. felperesek által meghatalmazott I. r. felperesnek – a Pp. 97. §-ára figyelemmel – köteles lett volna kézbesíteni (amit az alkotmányjogi panasz tárgyát képező ügyben elmulasztott), így a felperesi fellebbezési ellenkérelem benyújtására csak az I. r. felperes által meghatalmazott jogi képviselő által kerülhetett sor mindhárom felperes képviseletében, tekintve hogy a II. és III. r. felperesek által meghatalmazott I. r. felperesnek nem kézbesítette a bíróság a másodfokú perré alakulásról szóló 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzést és az annak mellékletét képező alperesi fellebbezést, sőt ezt követően még a jogi képviselő kérelmére 3 nap határidő hosszabbítást biztosító 53.Pf.633.012/2015/3-I. sz. végzést sem.

[54] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a kötelező jogi képviselet – Alkotmánybíróság által is elismert – céljával és a hatékony jogorvoslathoz való jog alkotmányos követelményével a Be. 56. § (4) bekezdése és a Be. 324. § (1) bekezdés c) pontja együttes alkalmazása során az a bírói jogértelmezés áll összhangban, amely a pótmagánvádas eljárásban a pótmagánvádló szabályszerű, az első eljárás cselekményt megelőzően – ennek elmulasztása esetén a hiánypótlásra történt felhívást követően benyújtott – meghatalmazással rendelkező jogi képviselőjének a vádlói szerepkörében eljáró pótmagánvádló nevében tett nyilatkozatát – további feltétel megkövetelése nélkül – a pótmagánvádló képviseletében benyújtott jognyilatkozatnak értékeli. Ezzel ellentétes következtetésre csak abban az esetben juthat a bíróság, ha magából a meghatalmazásból [Ütv. 26. § (5) bek.], vagy más jognyilatkozatból, illetve körülményből egyértelműen megállapítható, hogy a kérdéses nyilatkozat megtételére a jogi képviseletre irányuló meghatalmazás (már) nem terjed ki. E körülmények megítélése, mérlegelése – az alkotmányjogi panaszok tárgyát képező ügyekben is – a fellebbezés elbírálására jogosult bíróságok és nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik. Alkotmánybíróság a fentiekben meghatározott tartalmú alkotmányos követelmény

*megállapításával tehát e körben végzett bírói jogértelmezés alkotmányos kereteit – jelölte ki {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.” [14/2015. (V. 26.) AB határozat]*

Feltételezzük, hogy a polgári eljárásjog jogi képvisellel kapcsolatos törvényeinek értelmében és erejénél fogva az Alkotmánybíróság a fent idézett büntető ügyben kifejtett álláspontját képviseli a jelen polgári peres eljárásban felmerült hasonló alkotmányjogi panasszal kapcsolatban is.

Álláspontunk szerint a fentiekből nyilvánvalóan következik, hogy a jogi képviselet – Alkotmánybíróság által is elismert – céljával és a hatékony jogorvoslathoz való jog alkotmányos követelményével a Pp és az Ügyvédi törvény idevonatkozó rendelkezéseinek együttes alkalmazása során az a bírói jogértelmezés áll összhangban, amely a polgári eljárásban a felperes szabályszerű, az első eljárási cselekményt megelőzően – ennek elmulasztása esetén a hiánypótlásra történt felhívást követően benyújtott – meghatalmazással rendelkező jogi képviselőjének a felperes nevében tett nyilatkozatát – további feltétel megkövetelése nélkül – a felperes képviseletében benyújtott jognyilatkozatnak értékeli. **Ezzel ellentétes következtetésre csak abban az esetben juthat a bíróság, ha magából a meghatalmazásból [Ütv. 26. § (5) bek.], vagy más jognyilatkozatból, illetve körülményből egyértelműen megállapítható, hogy a kérdéses nyilatkozat megtételére a jogi képviseletre irányuló meghatalmazás (már) nem terjed ki.**

Alkotmányjogi panaszunk elbírálása érdekében álláspontunk szerint szükséges közel minden perirat figyelembevétele a perbeli képviseleti jogosultsággal kapcsolatosan pedig alapvetően az alábbiak. (Amennyiben bármely iratot - amelyre alkotmányjogi panaszunkban hivatkozunk - nem lelné fel a T. Alkotmánybíróság a periratok között, akkor azokat tudjuk biztosítani, tekintve hogy felperesek rendelkeznek minden perirattal.)

1. Az I. r. felperes meghatalmazásai, amelyek igazolják, hogy az I. és III. r. felperesek vonatkozásában az I. r. felperes is meghatalmazott a jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező perben.
2. A jogi képviselő meghatalmazása, amelyet I. r. felperes írt alá, és amelyben kifejezett hivatkozás van arra vonatkozóan, hogy a jogi képviselő az Ügyvédi törvényben meghatározott jogkörrel látja el a jogi képviseletet.
3. A jogi képviselő által 2015. június 12-én bíróságra lefaxolt 2012. június 12-én kelt felperesi fellebbezési ellenkérelem, amit a bíróság 2015. június 15-én érkeztetett, és amelyben a jogi képviselő bejelenti egyben a jogi képviselet korlátozását és teljes megszűnésének hatályát - részletes indoklással - tehát a jogi képviselet megszűnését a jogi képviselő jelentette be félreérthetetlen tartalmú mindenre kiterő 2012. június 12-én kelt és bíróságra lefaxolt felperesi ellenkérelemben megtett nyilatkozatával, a törvény szerinti kötelezettségének eleget téve. A jogi képviselő bejelentéséből minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a 2015. június 5-én kelt felmondást követő 15 napon belül még köteles a felperesek érdekében és képviseletében eljárni:

**„az ügyvédi megbízásom 2015. június 5-én megszűnt – ügyfelem felmondása alapján - azonban az ügyvédi törvény értelmében, az ügy halaszthatatlan voltára és ügyfelem kifejezett utasítására - figyelemmel arra is, hogy az iratátadásra 2015. június 11-én került sor részemről, így a felperesek még nem juthattak abba a pozícióba, hogy új ügyvédet bízzanak meg - a felmondást követő 15 napon belül még köteles vagyok a felperesek érdekében és képviseletében szükség szerint eljárni.”**

4. A 2015. június 5-én kelt, bíróságra 2015. június 6-án lefaxolt, **felperesi sürgősségi kérelmet, amit a bíróság 2015. június 8-án érkeztetett, amely mind alakilag mind tartalmilag** a fellebbezési ellenkérelem benyújtására vonatkozó **határidő hosszabbítási és a tárgyalás tartására** vonatkozó **kifejezett kérelem**, egyben a **mulasztás igazolása** az alábbiak szerint:

„a 11.P.22923/2014 sz. perben **a mai nap jutott tudomásunkra**, hogy a perben meghatalmazott jogi képviselőnk nem jutatta el hozzánk és nem is informált arról, **hogyan az alperes az ügyben fellebbezést adott be.**

**A fellebbezést a mai napig nem tudtuk megismerni, az nem jutott el hozzánk** tekintettel erre és a korábbi mulasztásokra a jogi képviselőtől a megbízást a mai napon megvontuk.”

Figyelemmel arra, hogy a tárgyaláson a jogi képviselet kötelező, **Kérjük**, hogy a T. másodfokú bíróság szíveskedjék részünkre **15 nap határidőt biztosítani új jogi képviselő megbízására, a fellebbezés másodfokú bíróságtól történő beszerzése, és tanulmányozása, valamint az arra való észrevétel okán** egyben már most **jelezzük, hogy az ügyben tárgyalás tartását kérjük. Kérjük**, hogy a T. másodfokú bíróság **kérelmünk méltányos elbírálását követően a kérelmünkben foglaltaknak helyt adni szíveskedjék.**”

A jogi képviselet megszűnését a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa semmi esetre sem értelmezhetette 2015. június 5-től tekintve, hogy a felperesek beadványa nem jogi képviselet megszűnésének a bejelentése, hanem felperesi sürgősségi kérelem, amit a bíróság kezelőirodájá egyébként is csak 2015. június 8-án hétfőn érkeztetett. Tehát maga a kérelem bírósághoz történő benyújtásának időpontja sem 2015. június 5-e, továbbá a határidő hosszabbítás szükségességének indoklásában a mulasztás igazolásán belül is csak utalás történik a jogi képviselet megszüntetésére. Tehát a felperesek kérelmében nem szerepel sem a jogi képviselet megszüntetése sem annak megszűnésének időpontja csak annyi, hogy „a jogi képviselőtől a megbízást a mai napon megvontunk” amiből legfeljebb csak arra lehet következtetni, hogy a felperesek azon a napon - 2015. június 5-én - amikor értesültek a jogi képviselő mulasztásáról részére valószínűsíthetően felmondó levelet készítettek 2015. június 5-ei dátummal. Azonban abból még csak feltételezni sem lehet, hogy a felperesek a jogi képviselőhöz intézett felmondó levelet mikor adták postára, azt mikor vette át a jogi képviselő, továbbá ebből végképp nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a felmondólevélnek mi volt a tartalma. Ugyanakkor a jogi képviselő meghatalmazásából kiderül, hogy az Ügyvédi törvény szerint látja el a jogi képviseletet, amelynek értelmében kétséget kizáróan köteles a felmondástól még 15 napon belül a felperesek érdekében és képviseletében eljárni, ahogyan ezt be is jelentette az általa 2015. június 12-én bíróságra lefaxolt felperesi ellenkérelemben, amit a bíróság 2015. június 15-én hétfőn érkeztetett. Fentiek értelmében a jogi képviselet megszűnésének bíróságra történő bejelentésének időpontja a másodfokú bíróság iratellenes állításával szemben nem 2015. június 5-e volt, hanem 2015. **június 15-e** volt, amely bejelentési kötelezettségének a jogi képviselő úgy tett eleget, hogy magában a felperesi fellebbezési ellenkérelemben – amit 2015. június 12-én faxolt le a bíróságra – egyben közölte a bírósággal, hogy megbízása a jogi képviseletre felmondással szűnt meg kihangsúlyozva azt, hogy a felperesek jogi képviseletét a felmondást követő 15 napon belül még ellátja, aminek szükségességét még részletesen indokolta is. Tehát a jogi képviselő jogi képviseletre vonatkozó jogosítványa a bejelentése értelmében a 2015. június 5-i keltű felmondó levélről – a felmondás keltétől - számított 15 napon belül - azaz 2015. június 20-ával bezárólag – fennállt, így minden kétséget kizáróan érvényben volt még

2015. június 12-én is, amikor a felperesekkel együttműködve elkészítette és lefaxolta a bíróságnak a felperesek fellebbezési ellenkérelmét azt a felperesek képviselőjében aláírva.

A Pp. Fellebbezés Kisértékű Perekben kimondja, hogy:

**393. § (2) A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, a felek bármelyikének kérelmére azonban tárgyalást tart.**

**(3) Tárgyalás tartását a fellebbező fél a fellebbezésében, illetve az ellenfél csatlakozó fellebbezésének kézhezvételétől számított nyolc napon belül, a fellebbező fél ellenfele pedig a fellebbezés kézhezvételétől számított nyolc napon belül kérheti. A határidők elmulasztásának igazolására a 392. § (3) bekezdése irányadó.**

Aminek értelmében a másodfokú bíróság Alaptörvény-ellenes ítéletével többszörösen elzárta a felpereseket a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától, mert egyfelől figyelmen kívül hagyta a felperesek fellebbezési ellenkérelmét, másfelől tárgyaláson kívül bírálta el az alperes fellebbezését annak ellenére, hogy tárgyalás tartását a felperesek mind személyesen mind pedig meghatalmazottjaik útján is kérték.

Az I. r. felperesnek – mint a II. és III. r. felperesek meghatalmazottjának – a bíróság nem küldte meg a **53.Pf.633.012/2015/2.** sz. végzést, azonban a felperesek miután a III. r. felperes személyes iratbetekintése folytán értesültek arról, hogy másodfokú per van folyamatban tárgyalás tartását kérték egyben igazolási kérelmet nyújtottak be a bíróságra, amely kérelmükre végzést a mai napig nem kaptak a bíróságtól. A másodfokú bíróság a periratok alapján – beleértve a meghatalmazásokat – legalábbis a II. és III. r. felperes részéről el kellett volna fogadja a tárgyalás tartására vonatkozó kérelmet egyben a fellebbezési ellenkérelem benyújtására vonatkozó határidő hosszabbítási kérelmet, tekintettel arra hogy a bíróság valóban nem küldte meg az I. r. felperesnek – mint a II. és III. r. felperesek meghatalmazottjának az **53.Pf.633.012/2015/2.** sz. végzést. Ezt a tényt az igazolja, hogy a periratokban nem lelhető fel, hogy a másodfokú bíróság bármely végzést küldött volna az I. r. felperesnek, az I. r. felperesnek kizárólag a másodfokú ítéletet küldte meg a bíróság.

A felperesek jogi képviselőjével megbízott ügyvéd pedig a **53.Pf.633.012/2015/2.** sz. végzésben foglaltak teljesítésére 15 nap hosszabbítást kért a bíróságtól, amire 3 nap hosszabbítást kapott a **53.Pf.633.012/2015/3-I.** végzés értelmében.

Az ügyvéd az **53.Pf.633.012/2015/3-I. sz. végzést igazoltan** 2015. június 10-én vette kézhez, amely végzés értelmében az **53.Pf.633.012/2015/2. sz.** végzésnek határidőben eleget téve egyfelől benyújtotta a felperesek fellebbezési ellenkérelmét másfelől kérte a tárgyalás tartását.

Tehát a másodfokú bíróság az **53.Pf.633.012/2015/2.sz. végzést csak a jogi képviselőnek küldte meg, azonban kötelességét elmulasztva azt nem küldte meg I. r. felperesnek, mint II. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának. Továbbá a jogi képviselő határidő hosszabbítási kérelmét és a bíróság azt elbíráló 53.Pf.633.012/2015/3-I.sz. végzését a bíróság a kötelezettségét újra elmulasztva ugyancsak nem küldte meg az I. r. felperesnek, mint II. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának. Továbbá felperesek kijelentjük, hogy Pf.4-II. sz. végzést a bíróság ugyancsak nem küldött részünkre.**

A jelen alkotmányjogi panaszunk kiegészítésének jogával szeretnénk élni szükség szerint tekintettel arra, hogy az ítélet nem egy ponton sérti az alkotmányos jogainkat, ezért összetett és bonyolult és bár igyekeztünk abban mindenre kellőképpen kitérni még azt is fontosnak tartjuk kifejteni, hogy az ügyünk nem egyéni vagy egyedi eset, így annak közérdekű voltára

tekintettel behatóbb elemzés és vizsgálat indokolt, ami azonban most meghaladja az időkereteinket.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A Pp. 271. § (2) bekezdése szerint: *Nincs helye felülvizsgálatnak olyan vagyoni jogi ügyben, amelyben a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték, illetve annak a 24. §, valamint a 25. § (3) és (4) bekezdése alapján, továbbá a 25. § (3) bekezdésének az egyesített perekre történő megfelelő alkalmazásával megállapított értéke a hárommillió forintot nem haladja meg. Ez az értékhatártól függő kizárás nem vonatkozik a 23. § (1) bekezdés b) pontjában, valamint a 24. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott ügyekre, valamint azokra az ügyekre, amely ingatlan tulajdonára vonatkoznak, vagy ingatlanra vonatkozó jogviszonyból erednek, továbbá valamennyi olyan ügyre, amely megállapításra irányul.*

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben: Az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt és nem kezdeményeztünk perújítást.

7. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról:

Kijelentjük, hogy a jelen alkotmányjogi panasz indítványunkban szereplő személyes adataink nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

Kelt: Budapest, 2015. szeptember 18.

Indítványozók: